

INTRONISACE

nejsvětějšího

SRDCE JEŽÍŠOVA.

**Podle oficielního vydání francouzského
z roku 1923 pořídil a vydal
Národní sekretariát Intronisace Srdce Páně
v Praze.**

PRAHA 1925.

„Božské Srdce odmění se vám ne-
toliko ve vaší osobě, nýbrž také u
vašich přátel, na které patří okem
milosrdným, aby jim pomáhal ve všech
jejich potřebách, když se k němu budou
s důvěrou utíkat.“ (Životopis II. 408.)

„Přivoláte své vlasti mocného o-
chránce.“ (Životopis II. 424.)

INTRONISACE

nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Příručka vydaná Picpusskou kongregací
nejsvětějších Srdcí (— SS. CC.).

Podle oficielního vydání francouzského z roku 1923
pořídil a vydal

Národní sekretariát Intronisace Srdce Páně
v Praze-II., Trojická 20.

V Praze 1925.

Tiskem arcib. knihtiskárny.

Nihil obstat.

Dr. Josephus Čihák,
Censor.

IMPRIMATUR.

Pragae, die 9. Junii 1925.

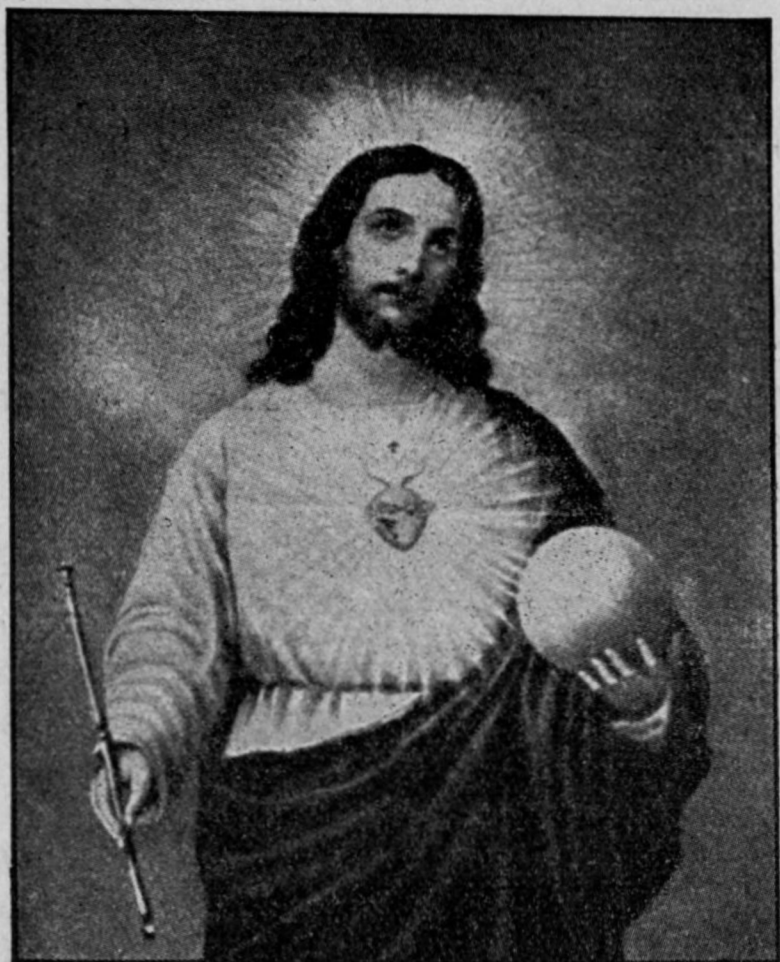
✠ FRANCISCUS,
Archiepiscopus.

N. 7311.

Zaslíbení Pána našeho Ježíše Krista, jichž se dostalo sv. Markétě Marii Alacoque pro ctitele jeho Božského Srdce.

1. Dám jim všechny milosti, nutné pro jejich stav.
2. *Udělím pokoj rodinám jejich.*
3. Potěším je v každém zármutku.
4. Budu jim bezpečným útočištěm v životě a zvláště ve smrti.
5. Požehnám hojně všem jejich podnikům.
6. Hříšníci najdou v mém Srdci zdroj a nesmírné moře milosrdenství.
7. Duše bázlivé stanou se horlivými.
8. Duše horlivé se rychle povznesou k velké dokonalosti.
9. *Požehnám domům, kde bude vystaven a uctíván obraz mého Srdce.*
10. Udělím kněžím schopnost pohnouti srdci sebe zatvrzelejšími.
11. *Jména osob, šířících tuto pobožnost, budou zapsána v mém Srdci a nikdy z něho nebudou vyhlazena.*
12. Slibuji ti v nesmírném milosrdenství svého Srdce, že jeho všemohoucí láska všem, kteří přijmou po devět prvních pátků v měsíci za sebou Tělo mé, dá milost konečné zkroušenosti, že neumrou v nemilosti Boží a bez potřebných svátostí; mé Božské Srdce bude v hodinku smrti jejich jistým útočištěm.

Poznámka. Lidová zbožnost během let utvořila pro zaslíbení Srdce Páně krátké věty, snadné pro zapamatování, jakoby Pán Ježíš Sám byl mluvil: Dám jim všechny milosti, nutné pro jejich stav, atd. Avšak poznamenati dlužno, že ve spisech sv. Markéty uvádějí se rozvláčněji a pronáší je světice jménem božského Srdce, na př.: Můj božský Mistr mi dal poznati, že osoby, které konati budou tuto milou pobožnost, naleznou veškerou pomoc, nutnou pro jejich stav t. j. pokoj ve svých rodinách, pomoc ve svých pracech, nebeské požehnání pro všechny své podniky atd.

Svatý Otče! Dílo Intronisace Srdce Páně, jehož účelem je zasvěcovati slavně Božskému Srdci *rodiny*, řeholní domy a všeliká díla katolická, prosí pokorně o zvláštní požehnání na povzbuzenou kněžstva k tomuto apoštolskému dílu a na vyprošenou hojných milostí.

„Ochotně udílíme apoštolské požehnání.

Dne 10. března 1911.

Papež PIUS X.“

Papež Benedikt XV.

Našemu milému synu Matoušovi Crawley-Boevey,
knězi kongregace nejsv. Srdcí Ježíšova a Mariina.

Milý synu, pozdrav a apoštolské požehnání !

Přečtli jsme se zájmem tvůj dopis a doklady k němu přiložené. Poznali jsme z nich horlivost a podnikavost, s níž se už od několika let věnuješ dílu zasvěcení rodin nejsv. Srdci Ježíšovu tím způsobem, *že se jeho obraz postaví na nejčestnější místo v obydlí jako na trůn a tak Pán náš Ježíš Kristus v rodinách katolických viditelně kraluje*. Už náš předchůdce Lev XIII. blahé paměti zasvětil celé pokolení lidské tomuto božskému Srdci, o čemž jedná jeho pozoruhodný okružník (o milostivém létě). („Annum sacrum“.) Ale i po tomto zasvěcení hromadném nezdá se zasvěcení po jednotlivých rodinách neužitečným, naopak, je úplně v souhlase se zasvěcením hromadným a velmi dobře vyhovuje zbožnému přání papeže Lva XIII.

Co se týká každého z nás zvláště, působí na nás více než to, co se týká všech společně. Proto se radujeme vidouce, jak tvé práce v té příčině přinesly hojné ovoce a vybízíme tě, abys horlivě pokračoval v začatém apoštolátu.

Věru, v těchto přítomných časech není věci vhodnější nad tvé podniknutí. Zvrátiti v životě soukromém i veřejném mravní názory, které církve zrodila a vypěstovala, vyhladiti téměř každou stopu křesťanské moudrosti a počestnosti, budovati společnost lidskou na ubohých zásadách pohanských, o tom dnes bohužel přemnozí lidé sní, to usilují uskutečniti — dej Bůh, aby bez úspěchu ! Ale především úsilí bezbožných lidí je namířeno na rodinu, protože v rodině jsou jako v zárodku základy společnosti státní. Dobře vidí, že převratu, nebo spíše rozvratu v celé společnosti se jistě dopravují pouze rozvrátem rodiny, jejíž základy chtějí zničiti. Proto se usnášejí

zákony o rozvodu, aby byla otřesena nerozlučitelnost manželství; proto se nutí mládež do škol veřejných, často náboženských odcizených, čímž se ve věci svrchované důležité běže rodičům právo na výchovu dětí; proto hlásají hanebné umění hověti tělesným rozkošem i proti právům přirozenosti, kazíce sám kořen pokolení lidského a poskvřňující nemravnými neřestmi svatost lože manželského. Ujímaje se zájmu pokolení lidského, činíš tedy dobře, chtě především budit i šířit ducha křesťanského v rodinách, uváděje v rodinnou svatyni lásku, aby tam vládla jako královna. Čině tak, posloucháš Ježíše Krista samého, jenž přislíbil, že zahrne dobrodiními domy, kde bude vystaven a ctěn obraz Jeho Srdce.

Získávati našemu přelaskavému Vykupiteli takovouto čest, je tedy dílo svaté a spasitelné; ale to ještě není všecko. Je také velmi potřeba znáti Ježíše Krista, jeho učení, život, utrpení, slávu. Následovati jeho neznamená dáti se unášeti povrchním nábožným citem, jenž snadno jímá srdce něžná a jemná, jenž snadno vyluzuje slzy, ale nechává neřesti nedotčené; následovati jeho znamená přilnouti k němu věrou živou a pevnou, která působí stejně na rozum i na srdce, která řídí také mravy. Vždyť pravá příčina, že si mnozí lidé Ježíše nevšímají a jiní zase že jej milují málo, je to, že oni ho téměř neznají a tito zase znají málo. Pracuj tedy, milý synu, apoštolsky dále, abys roznítil v katolických rodinách plameny lásky k Božskému Srdci Páně; ale vynasnaž se především — toť naše vůle, — aby tato láska ve všech domech, do nichž zavítáš, se zakládala na poznání Ježíše Krista, a to co nejlepším a nejhlubším, na poznání jeho pravdy a jeho zákona, které sám přinesl.

My pak, chtějíce v této věci povzbuditi k zbožnému tomu dílu všechny, všechny milosti, r. 1913 naším předchůdcem Piem X. svaté paměti na žádost biskupů Chilských štědře udělené rodinám republiky, která se za-

světila Srdci Páně, rozšiřujeme na všechny rodiny katolické celého světa, které se takto Srdci Páně zasvětili.

V záruku těchto milostí a na důkaz Naší otcovské přízně, přijmi, milý synu, apoštolské požehnání, jež ti udělujeme z plna srdce.

V Římě, u sv. Petra, dne 27. dubna 1915, první rok našeho papežování.

Papež Benedikt XV. ¹⁾

¹⁾ P. Matouš za příležitosti tohoto papežského listu napsal biskupům francouzským v květnu r. 1915: „Budiž mi dovoleno vysvětliti, proč není slovo „Intronisace“ v latinském textě tohoto papežského listu. Sekretář sv. Otce mne před konečnou redakcí dvakrát navštívil, byv poslán od sv. Otce, a prohlásil, že moderní slovo „intronisace“ nebylo do latinského textu doslova pojato jedině proto, že v klasické latině ho není, že však tím nikterak není vyjádřeno neschválení onoho slova, které v moderních řečech (na př. francouzské, španělské, anglické a j.) přesně vyjadřuje myšlenkový základ tohoto zbožného díla. Viz ostatně list Jeho Eminence kardinála van Rossuma o tomto předmětu.“

List Jeho Eminence kardinála L. Billota T. J.

V Římě, 26. dubna 1915.

Veledůstojný Otče!

Přál jste si, abych několika slovy doporučil vaše dílo zvané „Intronisace nejsv. Srdce Ježíšova v rodinách“. Byl bych Vám vyhověl již z důvěry v tento krásný název. Tím raději chápu se pera teď, když vím, oč jde, jaký je účel toho díla, jaké podmínky, jaký původ. Teď, když znám dílo vaše v celém dosahu, jak jste mi je vyložil, i úspěchy, kterých si již dobylo, píši řádky tyto s nadšením.

Dílem svým uvádíte v život, co jste naznačil jeho názvem. Na první pohled jest patrné, že neběží o nějakou novou pobožnost, která by se snad svou novotou zdála podezřelou. Ani to není pobožnost, kterou by se snad kazil osvědčený způsob pobožnosti k Božskému Srdci Páně, na úkor formy církví sv. schválené. Nikterak. Intronisace Srdce Páně v rodinách jest prostá, čistá, upřímná pobožnost k Srdci Páně sama. Taková, jakou ji známe ze zjevení bl. Markéty-Marie, jak ji svou svrchovanou autoritou schválila církev sv., čistá, beze všech příměsků. Tato pobožnost chce dílo vaše uvést do rodin, do domácností.

Oč tedy jde? Jde o to, Intronisovati t. j. na čestné místo v domácnosti postavit sochu nebo zavěsit obraz Srdce Páně, jako výraz uznání svrchovaného práva Krista Pána nad celou rodinou a každým jejím členem; shromažďovati denně večer před tímto obrazem celou rodinu k společné modlitbě, kdež by se každý večer opět zasvěcovala rodina Srdci Páně ústy otcovými nebo matčinými, jak to učinila první den; vychovávat rodinu k vytrvalosti v přijímání sv. svátostí a pokud možno k věrnému

dodržování prvních pátků měsíce. Běží o to, aby se nadchla rodina vzorem a příkladem Božského Srdce, k němuž, zřídla vši milosti, aby se utíkala celá ve dny radosti i v dobách smutku, v časy dobré i zlé, kdy nouze, rány ji stíhají, kdy život nebo smrt ji trhá, kdy slzy na rakev kanou, právě tak, jako když úsměv září nad kolébkou. Konečně v denních obtížích života, ať se přihodí cokoliv, co by rozrušilo pravidelný jeho tok.

Jak zřejmo, není tu nic, co by nebylo již v úctě Srdce Páně, jak ji uznává církev sv. Oč zde víc, jest čistá, upřímná snaha, aby pobožnost k Srdci Páně vnikla do rodin, aby se jí dostalo v rodinách místa, jaké jí přísluší, aby v nich nebyla mrtvou, nýbrž hybnou životní silou, jež by svým milým, živým tepem hřála duše vlastních i příbuzných i služebnictva, působí jako onen kvas, o němž je řeč v Evangeliu, který zadělala žena do tří měřic mouky až zkynulo všechno (Mat. 13, 33). Ani stopy není v této pobožnosti po nějaké novotě. Naopak, já vidím v ní shrnuto vše, co dovede v nejvyšší míře zvábiti horlivost duší proniknutých opravdovou láskou ke Kristu Pánu.

Předně spatřuji v Intronisaci B. Srdce Páně prostředek prostý a účinný, jak uskutečniti přání projevené sv. Markétě Marii. Sám na to ukazujete veledůstojný Otče. Pán náš uložil sv. Markétě Marii, aby jeho Srdce bylo předmětem zvláštní úcty v rodinách. Kdo by si nevzpomněl oněch dvou zaslíbení, jež dal své služebnici: „Do rodin sešlu mír; požehnám domácnostem, kde bude vystaven a ctěn můj obraz.“ Zde původ obřadu, který máte v čele svého programu. Jistě jste tak učinil po vzoru prvé oné slavnosti, kterou ke cti Božského Srdce Páně zorganizovaly novicky sv. Markéty Marie v její jmeniny dne 20. července 1685. Třeba jen čísti v životě světice popis této první intronisace při zavřených dveřích v zátíší noviciátním. Třeba slyšeti ten výkřik radosti, jímž za-

plesala duše sv. Markéty. Zda tušila, že toto hořčičné símě vzroste po dvou stech letech v mohutný strom, v němž nebeští ptáci si budou stavěti svá hnízda? Nevím. Tolik však vím, že kdyby byla bývala otevřena kniha budoucnosti a v té knize strana s nápisem: Intronisace Božského Srdce Páně v rodinách, jistě že by byla poznala láskyplný čin svých novicек rozšířený po světě, a v něm viděla opravdové plnění vznešených tužeb, jež jí byly svěřeny.

Za druhé vidím ve vašem díle vhodný prostředek posvětit rodinu a skrze rodinu celou společnost, a to prostředek velmi vhodný. Pravidlem je, že vše roste a se vyvíjí týmiž prvky, z nichž co vzniklo. Nuže, co jest základem, prvkem rodiny obrozené milostí vykoupení? Není-liž pravda, tajemné spojení Krista s církví, jehož známkou nezrušitelnou a svatou z ustanovení božího je svátost stavu manželského. A toto tajemství samo, zda je co jiného, než tajemství Srdce Páně, otevřeného kopím na kříži, aby z něho vzešla církev, tak jako v ráji bok prvního Adama byl otevřen, aby z něho vzešla první Eva. „Proto prvá žena učiněna byla z boku usnuvšího muže a nazvána jest životem a matkou živých. Velké znamenala dobro před velkým zlem prvního pádu. Tento druhý Adam nakloniv hlavu zesnul na kříži, aby z jeho boku mu byla učiněna choť, jež vyplynula z boku zesnulého“. „Všimněme si v duchu“, praví kdesi veliký Bosuet, „této tajemné choti — církve svaté, vyňaté, téměř vytržené ze svatého boku nového Adama v ekstasi jeho smrti, utvořené, ať tak dím, touto svatou ranou. Její bytí i život, obé je shrnuto v kosti a tělo Ježíše Krista, jenž si ji přivtělil tajemstvím svého vtělení a tajemstvím Eucharistie.

Kristus opustí vše, aby se spojil s ní, opouští jaksi i svého Otce v nebesích, svou matku-synagogu, jejímž synem byl dle těla, aby se přivinul k své choti, kterou

si zvolil z pohanů. Touto chotí Kristovou jsme my. My jsme to, co žijeme z těla Kristova dvěma oněmi tajemstvími, my jsme onou budovou duchovní, o níž mluví sv. Petr, a živým chrámem Páně (1 Petr 2, 5), zbudovaným v duchu již od stvoření Evy naší matky a od počátku světa“.

Takové tedy jest spojení Ježíše Krista s církví, která vzešla z jeho svatého Srdce probodeného na kříži: Spojení, jehož znakem vznešeným a nezrušitelným z ustanovení božího je svátost stavu manželského. Tajemství toto veliké jest, ale pravím vám vzhledem ke Kristu a církvi (Ef. 5, 32). Jistě, abych to řekl ještě jednou — jest jen znamením. Ale ne pouhým, prázdným znamením, jako byly předobrazy St. Zákona. Jest zušlechtěno všemi přednostmi Nového Zákona, jest bohato bohatstvím samé skutečnosti, dokonané na kříži, jest plno, až překypuje, milostí nevýslovného tajemství, jež znázorňuje; a to tak, že se zdá, jakoby křesťanská rodina — právě pro tuto svátost, která jest jejím základem — vyrůstala svými kořeny ze samých hlubin Srdce Kristova, z nichž se zrodila církev. A tomu-li tak, kde bude pobožnost k Srdci Páně na svém místě. Kde se jí bude lépe dařiti? Zvláště však, kde najdeme přiměřenější, přirozenější prostředek pozvednouti rodinu v oblast nadpřirozena a přiblížiti ji ideálu, který měl o ní Ježíš Kristus.

Přečtěte si jen, co píše sv. Pavel Efesanům: „Muži, milujte své manželky, jako i Kristus miloval církev a sám sebe vydal za ni, aby ji posvětil... Tak i mužové mají milovati manželky své jako tělo své. Kdo miluje svou manželku, sám sebe miluje. Nikdo zajisté nikdy neměl v nenávisti těla svého, nýbrž živí je a chová je, jakož i Kristus živí a chová církev svou, poněvadž jsme údy těla jeho, z masa jeho a z kostí jeho. Proto opustí člověk otce svého i matku svou a přidrží se manželky své a budou dva v tělo jedno. Tajemství toto je veliké;

já však to pravím s ohledem na Krista a na církev. Ale také vy milujte jeden každý manželku svou tak, jako sám sebe, manželka pak boj se muže svého. Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu, neboť tak je to spravedlivě... A vy otcové nepopouzejte k hněvu dítek svých, nýbrž vychovávejte je v kázni a napomínání Páně. Služebníci potom poslouchejte pánů tělesných s úctou v prostotě srdce svého jako Krista. Jako služebníci Kristovi služte jim s oddaností u vědomí, že každý obdrží od Pána to, co dobrého učiní, ať jest nevolníkem nebo svobodou, a vy páni, číňte totéž vzhledem k nim, upouštějce od hrozeb vědouce, že jejich i Váš Pán jest v nebesích a že není u něho stranictví“ (Ef. 5, 25, — 6, 9).

Nezdá se Vám, důstojný Otče, že apoštol zde popisuje rodinný krb, kde bylo intronisováno Božské Srdce Páně? Přiznávám se Vám, zdá se mi, že před vámi již sv. Pavel chtěl to, co chcete vy.

Konečně vaše dílo, jak již jméno naznačuje, bude náhradou za neuznání práv svrchovanosti Krista Pána. Pravím „jak jméno naznačuje,“ ač mne není tajno, že právě toho názvu chtěl kdosi zneužítí proti Vám. Je však na bíledni, že všechny ty námitky nemají váhy. Jediné, nač by se snad mohlo jaksi ukazovati jest, že posvátná Kongregace obřadu zavrhlá korunovací obrazů Srdce Páně — a tím prý i intronisaci. Ale neprávem. Korunovace a intronisace není totéž. Nepřísluší nám korunovati Ježíše Krista. Neníť Králem ani z naší vůle, ani z naší milosti, nýbrž svým rodem, svým božským synovstvím, právem vykoupení, kterým si vydobyl lidstvo. Sluší se však — aspoň si to myslím, abychom my Kristovo království uznali, k němu veřejně se hlásili, jeho hájili proti těm, kdož je popírají. Nuže nic víc, nic míň se nečiní při Intronisaci. Obraz jeho dáváme na čestné místo, na místo první. Ostatně čteme v Evan-

geliu, že Ježíš věda, že ho chtějí učiniti, korunovati králem — bylo to po zázračném rozmnožení chlebů — uchýlil se v ústraní na horu sám jediný (J. 6, 15). Na neděli květnou učinil však Pán právě naopak a dopustil, aby jej provolali Králem — intronisovali. Přivedli oslici a oslátka — tak vypravuje Evangelista — vložili na ně pláště své a posadili Ježíše na oslátka. Přemnohý pak zástup prostřel roucha svá na cestu, jiní sekali ratolesti a sypali je v cestu. Zástupové pak, kteří šli v předu i kteří v zadu byli, volali řkouce: Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, jenž se běže ve jménu Páně — Král Israelský! (Mat. 21, 7—9.)

O korunovaci Božského Srdce Páně mluvití nelze. Mimochoodem řečeno, tato korunovace by nebyla nikterak podobná korunovaci obrazů mariánských, slyoucích vynikajícími zázraky — jako P. Marie v Lurdech, P. Marie Vítězné v Paříži a na mnoha jiných místech. Při této korunovaci není korunován obraz proto, že představuje Matku Páně, nýbrž jest korunován určitý obraz mariánský, protože proslul zázraky; zázračný obraz mariánský se právě tím liší od ostatních obrazů mariánských, že v něm a skrze něj se zjevila moc a zvláštní dobrota té, kterou představuje obraz. Proto korunovační obřad nemá přímo na zřeteli Matku Páně v jejím obraze, nýbrž obraz sám, jehož úctu si oblíbila a vyznamenala.

Jde-li o to, zda korunovati Srdce Páně čili nic, věc se má jinak. Zde by již nešlo o tu nebo onu sochu, jak tomu při tom nebo onom zázračném obraze mariánském, nýbrž o korunovaci Srdce Páně samého, znázorněného sochou nebo obrazem. Není tedy divu, že korunovace Božského Srdce Páně nebyla připuštěna. Tedy ještě jednou: Nemluvme o korunovaci, nýbrž o intronisaci, jejíž Vy, důstojný Otče, jste původcem i apoštolem. Rozšiřujeme ji proti těm, kdož volají: „Nechceme, aby On kraloval nad námi!“ (Luk. 19, 14.) V rodinách —

tam ať padne rázné a rozhodné slovo: Chceme. To slovo bude správnou odpovědí na nenávistné výkřiky pekla, jež víc než kdy se spiklo proti Ježíši Kristu.

Nezbývá, než abych Vám, důstojný Otče, vyslovil vroucí blahopřání k Vašemu dílu a přál mu šťastného zdaru.

Přijměte výraz mé hluboké úcty.

Znamenám se

Vaší Důstojnosti oddaný sluha

L. Billot T. J.

Úryvek z římského časopisu „Papežské listy“ (Acta Pontificia) z 25. května 1915

v překladu: „(Toto apoštolské dílo) snaží se podati náhradu za dvojí hřích, vlastní naší době, totiž za zesvětštění a rozvrat rodiny, jakož i za veřejné a společné útoky proti božské svrchovanosti Ježíše Krista nad společnostmi lidskou. Z toho zřejmě plyne, jak jest příhodný a přiléhavý název toho díla: „Intronisace Srdce Páně v rodinách“; tak tomu jest plnou měrou v mnoha jazycích, ačkoli v latině a v italštině třeba se uchýliti k volnému, opsanému překladu, poněvadž v těchto řečech není slova intronisation, které ovšem lépe vyjadřuje způsob a účel tohoto apoštolského díla“.

Papežská požehnání.

Ve Vatikáně 14. ledna 1916. -- Přejeme si, aby se všechny rodiny křesťanské slavně zasvětily Božskému Srdci Páně; zároveň žehnáme všem rodinám a každé zvláště, které tím přispívají k sociálnímu uznání svrchované lásky Srdce Páně v rodinách křesťanských.

Papež Benedikt XV.

P. Matoušovi zaslal papež Benedikt XV. z Vatikánu 12. května 1917 vlastnoruční požehnání tohoto znění:

Řediteli a členům díla Sociálního království Srdce Páně v rodinách křesťanských milerádi udílíme apoštolské požehnání zároveň s přáním, aby jejich křížová výprava víry a lásky přispěla k lepšímu poznání Ježíše

Krista a k opětovnému dobytí jeho práv na rodinu a na společnost.

Členům sekretariátů platí toto požehnání Benedikta XV.:

Všem, kdož jsou činní v některém středisku nebo sekretariátě tohoto díla pro rozšíření pobožnosti k Božskému Srdci Páně, udělujeme ochotně apoštolské požehnání a přejeme jim, aby jejich práce byla korunována úspěchem.

V Římě 27. února 1916.

Na telegram, zaslaný P. Matoušem brzo po zvolení papeže Pia XI., přišla tato odpověď:

Jeho Svatost srdečně děkuje za projev synovské oddanosti a s otcovskou péčí posílá vám jakož i sekretariátům Intronisace vyžádané apoštolské požehnání.

V Římě 8. března 1922. Kard. Gasparri.

Na telegram, zaslaný mezinárodním sjezdem ředitelů díla Intronisace v Braine le Comte v Belgii, odpověděl Sv. Otec Pius XI. prostřednictvím kardinála sekretáře takto:

Sv. Otec děkuje za projev synovské oddanosti, těší se z toho, že členové se sešli, aby upevnili jednotu apoštolátu Srdce Páně, potvrzuje povzbuzení daná svými vznešenými Předchůdci, a zasílá apoštolské požehnání.

28. července 1922. Kard. Gasparri.

Papežský list o odpustcích pro 5 pátků před svátkem Srdce Ježíšova.

Na trvalou památku věci. Když Nám boží prozřetelností jest svěřena nejvyšší správa Církve na zemi, nic nám není milejšího a příjemnějšího, než aby po celém světě více a více šířila se úcta křesťanského lidu k božskému Srdci.

Z toho důvodu vyhověli jsme zbožné prosbě milého syna Flaviana Prata, generálního představeného kongregace nejsvětějších Srdcí Ježíšova a Mariina zvané „Picpusské“, který Nás prosil, abychom z Apoštolské blahovůle laskavě propůjčili **plnomocné odpustky** věřícím, kteří řádně přistoupili ke Stolu Páně po pět pátků, předcházejících svátek nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Poradivše se tedy s milým Naším synem Sv. Ř. C. kardinálem větším Poenitentiářem a spolehnuvše se na milosrdenství Všemohoucího Boha a na autoritu jeho svatých Apoštolů Petra a Pavla, povolujeme milosrdně v Pánu všechněm a jednotlivým věřícím obojího pohlaví na celé zemi, kteří kteréhokoliv roku po pět pátků bezprostředně předcházejících svátek nejsvětějšího Srdce Ježíšova po vykonané sv. zpovědi ze svých hříchů v některém veřejném kostele nebo v kapli přistoupí k Andělským hodům a tam zbožně se pomodlí k Bohu za svornost křesťanských vladařů, za vykoření bludů, za obrácení hříšníků a za vyvýšení svaté matky Církve, úplné odpuštění a prominutí všech hříchů v každý ze zmíněných pátků, ve kterém vyplní tyto zbožné skutky.

Kterákoliv opačná ustanovení nevadí. Toto rozhodnutí bude platiti pro všechny budoucí časy. Pře-

jeme si pak, aby převody a i tištěné výtisky tohoto listu, jsou-li podepsány rukou některého veřejného notáře a opatřeny pečeti osoby ustanovené v církevní hodnosti, měly tutéž věrohodnost, jakou by měl tento list sám, když se předkládá nebo ukazuje.

Dáno v Římě u svatého Petra, pod rybářským prstenem, dne 3. června roku 1924, Pontifikátu Našeho třetího.

PIUS XI. Papež.

Razitko.

P. kard. GASPARRI,
státní sekretář.

List Jeho Eminence
kardinála G. M. van Rossuma C. SS. R.
P. Jáchymovi Kapteinovi SS. CC.,
řediteli díla Intronisace v Ginneken v Holandsku.

Důstojný Otče !

Velice mne potěšila zpráva, kterou jste se mnou sdělil o kvetoucím stavu krásného díla Intronisace nejsv. Srdce Páně v rodinách křesťanských. Ježíš jest náš Král, náš Mistr, náš Pán, náš Bůh ; musí tedy vládnouti nad námi, býti uznáván a ctěn ve všech domácnostech, v rodinách i ve společnosti. Šťastné rodiny, které Ho uznávají za svého Krále a na znamení tohoto uznání intronisují obraz jeho nejsv. Srdce na čestném místě ve svém domě, aby mu vzdávaly bez ustání čest, která mu náleží. Pokračujte s veškerou horlivostí, důstojný pane, v šíření tohoto vznešeného díla. Ježíš sám bude vaší největší odměnou.

Dnes ráno měl jsem při svém úředním slyšení dobrou příležitost, abych se otázel Svatého Otce o jeho opravdovém úmyslu ve věci pojmenování díla vašeho. Pravil jsem Jeho Svatosti, že již dávno, dříve ještě než se mluvilo o Intronisaci bylo známo a šířeno prosté zasvěcování rodin nejsv. Srdci Páně ; že nyní povstal dvojnásobný názor, ježto jedni tvrdí, že Svatý Otec si přeje, aby se místo „Intronisace nejsv. Srdce Páně“ říkalo „zasvěcování rodin nejsv. Srdci Páně“. Uvedl jsem, že jest žádoucno, aby se předešlo neúčinným nudným rozpravám, dáti jasný výklad jeho nejvyšším úmyslům.

Svatý Otec odpověděl, že neměl naprosto úmyslu zakazovati nebo prohlašovati za méně vhodné slovo Intronisace nebo je méně ceniti zejména tam, kde tohoto

názvu bylo již užito a má své oprávnění. Můj úmysl, řekl Jeho Svatost, se týká jen Italie, poněvadž v italštině slovo „Intronisace“ zní méně správně. Ve španělštině zní toto slovo mnohem lépe. (Jeho Svatost tento jazyk velmi dobře ovládá.) Tudíž může se s plným klidem užívat slova Intronisace. Ostatně, dodal Jeho Svatost, My nepřikládáme veliké váhy názvu. To, nač klademe váhu, jest, aby to nebylo prchavé zasvěcení rodiny nejsv. Srdci, malý svátek rodinný, na který snad zítra se nevzpomene ; nýbrž aby skutečně Ježíš byl postaven na trůn v rodině, aby tam opravdu byl králem, a aby tam, pokud to možno se shromažďovala rodina denně kolem trůnu nejsv. Srdce Páně, aby se tam pomodlila na příklad společně své modlitby, a tak aby vzdávala Králi rodiny svůj projev úcty a lásky.

Velmi ochotně Vám, Eminence dovoluujeme — končil Jeho Svatost — dáti tento výklad Našemu jménu.

Důstojný Otče! Sděluje s Vámi pravý úmysl Nejvyššího kněze, připojuji jen svou velikou touhu viděti mizeti všechny rozpory názorů a viděti, jak krásné dílo Intronisace nejsv. Srdce Páně neustále se šíří.

S projevem hluboké úcty znamenám se Vaší Důstojnosti pokorný a oddaný sluha v Ježíši Kristu

G. M. van Rossum.

V Římě, dne 16. ledna 1919.

Papež Pius XI.

**Našemu milému synu P. Matoušovi Crawley-Boevey,
generálnímu řediteli Sdružení pro zasvěcování rodin
nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.**

Milý synu, pozdrav a apoštolské požehnání.

V brzku zajisté budeš míti potěšení obnovovati svatou památku onoho dne, kdy jsi před 25 lety sloužil první mši sv. a spolu sliboval Bohu, že se cele věnuješ spáse duší a vyhledávání slávy boží. A věru, jak svědomitě jsi po celý tento čas plnil tato svatá předsevzetí, jest viděti zejména z toho, že jsi se snažil všude rozšířiti pobožnost Božského Srdce Ježíšova, a to tak, aby *nejen se mu zasvěcovaly jednotlivé rodiny, nýbrž aby i na čestném místě každého příbytku Kristus Pán byl uctíván jako Král.*

Nyní tedy naskytá se Nám překrásná příležitost, abychom ti dali důkaz Naší blahovůle k tobě; proto tě stejně jako poslední Naší předchůdcové vyznamenáváme zaslouženou pochvalou a samovolně těšíme se spolu s tebou ze šťastného dožití tohoto slavného dne.

Modlíme se, aby tě Bůh milostivě co nejdéle zachovati ráčil a udržoval v tobě onen plamen nadšení pro nejsvětější Svátost, s nímž bys den ze dne houževnatěji dovedl pokračovati v *podniku tak spasitelném*; vždyť při tolika převratech všech věcí právě v přítomné době více než kdy jindy *jest naléhavě nutno, aby konečně ve společnosti lidské zavládl onen Král míru, Ježíš Kristus, jenž jest cesta, pravda a život.*

Zárukou nebeských milostí budiž apoštolské požehnání, které tobě, milý synu a všem tvým z celé duše udílíme.

Dáno v Římě u sv. Petra, dne 15. prosince 1923 ve druhém roce Našeho Pontifikátu.

*Papež Pius XI.,
vlastnoručně milerád v Pánu.*

Dopis P. Matèo SS. CC.

Sekretariátum Intronisace v Československu!

Drazi apoštolové krále lásky! Misto abych Vás navštívil a osobně vám mluvil o Srdci Ježíšově, přicházím k vám pouze dopisem.

Jest to oběť a to veliká, kterou mu přináším pro jeho slávu, pro jeho rodinné a sociální království v Československu. Dr. Čihák vám poví, že mé otřesené zdraví jest jedinou příčinou, která mi brání pro nyníšek uskutečniti mou touhu a vaše přání, avšak je to jen odklad — snad providenciální — poněvadž jest to sám Ježíš, jenž tak rozhodl.

Dovolte, abych vám opakoval, co váš ředitel má vám říci, vraceje se z našeho sjezdu, že Srdce Ježíšovo očekává vždy více od vaší horlivosti v každé zkoušce. Vykonal jste již tolik, tak mnoho jste pracovali v době nejnepohodlnější, kdy bylo třeba učiniti průlom a počítati práci; průlom jest učiněn, símě zaseto, základy položeny, nyní kráčejte vpřed s neochvějnou vírou, ať to stojí co stojí, král lásky musí kralovati ve vaší drahé vlasti, ku předu!

Především věřte v jeho lásku. Třeba vám říci, že v těžkých chvílích, kdy se potkáváte jen s nepochopením a protivenstvími, že tehdy právě máte dokázati, že jste apoštoly. Apoštol jest duše, která pranic nepochybuje, kdykoli jde o slávu Srdce Ježíšova! Vězte, že každá obtíž se vám promění v drahokam v diadému krále Ježíše, bude-li veliká vaše víra, bude-li neochvějná vaše důvěra. Srdce Ježíšovo jest věrno, poněvadž on jest Ježíš.

Pamatujte, že první a nejkrásnější z odměn, přislíbených Ježíšem, není na prvním místě pro rodiny, které ste získali pro Intronisaci, nýbrž pro vás samé, pro apoštoly! Organisujte se a pod osvíceným vedením dra Čiháka prohlubujte a hlásejte poznání Ježíše, učiňte, aby

byl milován láskou pravou, zasévejte oheň, rozšiřujte a propagujte opravdového ducha Srdce Ježíšova a ducha Intronisace, šířte lásku silnou jako oběti, lásku důvěřivou a eucharistický plamen v rodinách; pracujte více do hloubky než do šířky, hleďte, aby do rodin proniklo evangelium Ježíšovo a Ježíš evangelia. Přináším v oběť své ubohé modlitby, obětuji svou nemoc i vše velmi rád, abych kázal — sice mlčky, avšak výmluvně — ve spojení s vámi království Srdce Ježíšova v Československu. Kéž přijde!

Váš věrný a zcela oddaný

P. Matèo SS. CC.

Intronisace

nejsvětějšího Srdce Ježíšova v příbytcích slavným zasvěcením rodin Božskému Srdci.

Intronisaci nejsv. Srdce Ježíšova v rodinách, jejíž poznání, oblibu a šíření má tato knížečka za účel, možno vymeziti jako: veřejné a společné uznání svrchované vlády nejsv. Srdce Páně nad křesťanskou rodinou, a to uznání slavně pronesené, jež se stává viditelným a trvalým skrze slavnostní umístění obrazu (nebo sošky) Božského Srdce Páně na čestném místě v příbytku a skrze výslovné zasvěcení. Jest žádoucno, aby při tom byl přítomen kněz a aby se zasvěcení provedlo podle obřadu církevně schváleného.

Tímto kralováním Srdce Páně v rodinách *má Intronisace zříditi zvolna království Srdce Páně ve společnosti lidské*, má provolati království lásky po celém světě a tím *podati náhradu* za veřejné potupy, jichž předmětem je tato svrchovanost.

Nebo ještě přesněji: je to slavné umístění obrazu Božského Srdce Páně v příbytku a zároveň uznání jeho království všemi členy rodiny.

Vymezivše takto zbožný onen úkon, pojednáme postupně o jeho *povaze, duchu a praktickém provedení*.

Hlava I. Povaha Intronisace.

Abychom se s ní seznámili, budeme zkoumati předně její *základní zásady* (článek I.), pak její *dějinný vývoj* (článek II.), a konečně její *účinky* (článek III.).

ČLÁNEK I. ZÁKLADY TOHOTO ZBOŽNÉHO DÍLA.

Ty možno uvést na pět zásad:

1. Ježíš Kristus je král jednotlivců, rodin, celé společnosti — toť *království Ježíše Krista*.

2. Ježíš Kristus je to všechno svou láskou — tot *království Srdce Páně*.

3. Tomuto království dostává se dnes všeobecně potup a urážek — tot *království zneuznané*.

4. Intronisace Srdce Páně je znamenitý způsob, jak podati náhradu za ty urážky a zase uvést v platnost královská práva Srdce Páně — tot *království zase uznané a obnovené*.

5. Toto zbožné dílo je dokonalé uskutečnění všech přání Srdce Páně, vyslovených svaté Markétě Marii Alacoque — tot *království, jakého si žádá Srdce Páně*.

I. — Království Ježíše Krista. — Ježíš Kristus, druhá osoba nejsvětější Trojice, je zároveň pravý Bůh a pravý člověk.

Jako Bůh je nesmrtelný král věků, jemuž náleží veškerá sláva (Tim. 1 ¹⁷); jest Pán, jest Hospodin zástupů (viz na př. Is. 6 ³⁻⁵, Jer. 5 ¹⁴ a jiná místa u proroků); je Slovo božské, kterým jsou všechny věci učiněny (Jan. 1 ³). Jest král rodin, jimž dává základy (Gen. 2 ²²) a zákony a jejichž práva hájí. Jest král národů, jenž praví: Skrze mne kralují králové a spravedlnosti šetří zákonodárcové (Přisl. 8 ¹⁵⁻¹⁶).

Jako Slovo vtělené jest obraz Boha neviditelného, prvorozený ze všeho tvorstva (Kol. 1 ¹⁵), prvorozený mezi mnoha bratry (Řím. 8 ²⁹). Má tedy nad nimi bez odporu právo svrchovanosti. Také Otec jeho mu praví: „Trůn tvůj jest na věky věků“ (Ž. 44 ⁷, Žid. 1 ⁸) a slibuje mu trůn jeho otce Davida (Luk. 1 ³²).

Jako Vykupiteli pokolení lidského — dal život svůj za vykoupení lidstva (Mat. 20 ²⁸) — přiznává Jemu Písmo svaté trojí království: *nad jednotlivci, nad rodinami a nad národy*. Získal je svou krví a všichni jsou jeho majetek právem výkupu.

1°. Král jednotlivců. Na Něho nám ukazovali proroci jako na Mesiáše, na potomka velkého krále Davida, jehož trůn potrvá tak dlouho jako nebesa (Ž. 88 ²⁰). On jest Kníže pokoje (Is. 9 ⁶⁻⁷), prut Davidův, jenž bude panovati jako král (Jer. 23 ⁵), Syn člověka, jemuž je dána moc a království (Dan. 7 ^{13d}). Ano, jako král se jeví i Bůh v jesličkách, přese všechno ponížení. Jako král je zvěstován (Luk. 1 ³²⁻³³), vidí mudrce přicházeti z daleka, aby se klaněli králi israelskému (Mat. 2 ²) a později, na počátku života veřejného, slyší Nathanaelovo vyznání víry: Ty jsi král israelský, (Jan 1 ⁴²).

Lid, špatně si vykládaje toto království, jež nebylo z tohoto světa (Jan 18 ³⁶), chce jej učiniti králem (Jan 6 ¹⁵) a učedníci jeho žádají obnovení království israelského (Skut. 1 ⁶) nebo první místa v tom království (Mat. 20 ²¹). Za volání: „Požehnaný král, jenž se běře ve jménu Páně“ (Luk. 19 ^{38d}) vjíždí Ježíš slavně do Jerusalema. Na slavném a rozhodném soudě vyznává hlasitě svou důstojnost královskou. Na otázku Pilátovu: „Jsi tedy král?“ Spasitel odpovídá: „Ano, já jsem král. Já jsem se k tomu narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě“ (Jan 18 ³⁷). Přese všechno úsilí nemohou jeho nepřátelé zabrániti, aby nápis na jeho potupném kříži nehlásal jeho královskou důstojnost (Jan 19 ¹⁹), jakž byl předpověděl: „Až budu povýšen od země, potáhnu všechno k sobě“ (Jan 12 ³²).

2°. Král rodin. Ježíš povyšuje manželství na svátost, dává jemu význam hluboký a tajemný (Ef. 5 ³²). Vrací mu jeho přirozené základy jednoty a nerozlučitelnosti. (Mat. 5 ³², Mar. 10 ¹¹). Rovněž nám božský Spasitel ukazuje v Nazaretě vzor křesťanské rodiny (Luk. 2 ⁵¹), posvěcuje ji na svatbě v Káně (Jan 2 ¹) u Zachea (Luk. 19 ⁶) a v Bethanii (Jan 11, 12).

3°. Král národů. Ježíš Kristus je zakladatel krá-

lovství nebeského, společnosti církevní, kterou založil na Petrovi, na Skále (Mat. 16¹⁸), s níž jest až do skonání světa (Mat. 18²⁰) a jež má obsáhnouti všecky lidi (Mar. 16¹⁵). Jeho království se vztahuje rovněž na společnost občanské, protože Ježíš jest knížetem králů pozemských (Zj. 1⁵), králem králů a pánem panovníků (1. Tim. 6¹⁵, Zj. 19¹⁶), jenž vládne nad králi země (Zj. 17¹⁸). — Dále je to Ježíš Kristus, a to on samojediný, jenž zajišťuje blaho společností lidských svými příkazy lásky, spravedlnosti a milosrdenství.

II. — Království Božského Srdce Páně. — Srdce Páně, to jest Ježíš Kristus, jenž nám ukazuje své Srdce tělesné jako obraz, symbol své lásky; je to láska Ježíše Krista, naznačená, symbolisovaná jeho Srdcem podstatně spojeným se Slovem vtěleným. Je-li tedy v království Kristově láska zároveň základem, hlavním prostředkem i posledním cílem, můžeme plným právem mluvit o království Božského Srdce Páně.

1°. Láska je v něm základem. Dílo vykoupění není nežli dílo lásky nejvyšší. „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný.“ (Jan 3¹⁶).

Jako Ježíš věděl, že přišla jeho hodina . . . , on, jenž své děti byl miloval vždycky . . . , miloval je až do konce (Jan 13¹). A sv. Pavel nám stále vypráví o Synu Božím, který nás miloval a vydal se za nás na smrt (Gal. 2²⁰). Sv. Jan to vyslovil úchvatně řka, že Bůh Nového zákona je Bůh lásky (1. Jan 5⁸), kdežto před Ježíšem králové a národové mu sloužili s bázní a třesením (Ž. 2^{8d}).

2°. Láska je v něm hlavním prostředkem. — Všecky ctnosti nejsou u Něho nic, nejsou-li spojeny s královskou ctností, láskou (1. Kor. 13). Veškeren Zákon je zahrnut ve dvojím přikázání lásky k Bohu a k bližnímu.

Střediskem života křesťanského jest Eucharistie, svátost lásky po výtce, spojení Tvůrcovo s tvorem v přátelství nejdůvěrnějším (Jan 6⁵⁷). První list sv. Jana není než velkolepé povzbuzení k lásce (viz zvl. 1. Jan 3). Sv. Pavel to shrnuje silným slovem: „Vyplněním zákona je tedy láska“ (Řím. 13¹⁰).

3°. Láska je v něm posledním cílem. — V blaženém životě nebeském víra a naděje zmizí před zíráním a majetnictvím Dobra; ale láska, největší ze tří božských ctností, se rozvine v nejtěsnějším spojení s Bohem Lásky (1. Kor. 13¹², 1. Jan 3²), v soužití, jakého lidé nikdy neviděli a nemohou pochopiti (1. Kor. 2⁹). Ostatně blaženost nebeská nebude než dovršení díla milosti v nás, která nás činí účastnými přirozenosti božské (2. Petr 1⁴), kterouž je láska (1. Jan 4⁸). „Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávatí bude a Otec můj bude ho milovati, i přijdeme k němu a příbytek si u něho učiníme (Jan 14²³). Tedy spojení s Bohem — toť láska.

III. — Království zneuznané. — Od pádu člověka se ozývalo po světě stále slovo „Non serviam! Nebudu sloužiti!“ (Jer. 2²⁰). Ale zdaž nacházelo kdy více ozvěny než za našich dnů? Zdaž se nestalo nesmírným křikem divoké nenávisti a nepochopitelného šílenství: „Nechceme, aby tento kraloval nad námi!“ (Luk. 19¹⁴). Věru, jest až příliš pravda, že království Toho, jenž je Láska, je za našich dnů v nehodné potupě; svět nepoznal Krista, a svoji Ho nepřijali (Jan 1¹⁰).

1°. Je zneuznáváno od jednotlivců. Zásada svobodného badání pronikla od doby Lutherovy všecy zjevy života lidského a přinesla přiměřené ovoce. Nasákly jí hluboko náboženství i nauky světské, umění i vědy. Žijeme v ovzduší přesyceném neodvislostí, po níž naši současníci toužebně baží a která je činí vzdorovitými proti každé autoritě, obzvláště náboženské. Vedle těch,

kteří nepoznali Kristova království lásky, je mnoho těch, kteří je sice poznali, ale zatvrdili se proti víře, naději a lásce k Tomu, jenž jest cesta pravda a život (Jan 14 ⁶). Jsou lidé, kteří Ho znají, ale nemilují, kteří na čtyři strany světové nenávisťně křičí: „Zabijte hanebníci!“, jsouce plni vzteku, že se vidí rozdraceny pod nohama Krista Pána, podle proroctví ze začátku Písma sv.: „On rozdrť hlavu tvou!“ (Gen. 3 ¹⁵). Jsou zase jiní, kteří Ho ctí toliko rty (Mat. 15 ⁸), kteří by zároveň rádi sloužili Bohu i Satanovi (Luk. 16 ¹³). A také mezi těmi, kteří jsou Jemu věrni, kolik ještě chyb, kolik stop smyslnosti nedosti utlumené a stále oživující! (Řím 7 ²³, Jak. 4 ¹).

2°. Království, jímž pohrdají rodiny. Tento duch nepoddajnosti a nevázanosti, toto popírání veškeré autority nutně proniká až do svatyně rodiny a tam působí své smutné spousty. Sv. Otec Benedikt XV. praví: „Úsilí bezbožných lidí je namířeno zvláště na rodinu. Protože v rodině jsou jako v zárodku základy společnosti státní, oni dobře vidí, že převratu, nebo spíše rozvratu v celé společnosti se jistě dopracují pouze rozvratem rodiny, jejíž základy chtějí zničit. Proto se usnávají zákony o rozvodu, aby byla otřesena nerozlučitelnost manželství; proto se nutí mládež do škol veřejných, často náboženství odcizených, čímž se ve věci svrchovaně důležité bere rodičům právo, na výchovu dětí; proto hlásají hanebné umění hovnění svým tělesným rozkošem i proti právům přirozenosti, kazíce sám kořen pokolení lidského a poskvrňující nemravnými neřestmi svatost lože manželského“.

(List P. Matoušovi ze dne 27. dubna 1915.)

Toto líčení je zcela případné: Král Lásky byl sesazen s trůnu v přemnohých rodinách, kde neomezeně vládne svět, přítel Satana a prostopášnosti.

3°. Království, jímž pohrdají národové. Nemohlo být jinak; to byl jindy a je posud pekelný záměr

lidí bezbožných. Benedikt XV. o tom píše: „Zvrátiti v životě soukromém i veřejném mravní názory, které církev zrodila a vypěstovala, vyhladiti téměř každou stopu křesťanské moudrosti a počestnosti, budovati společnost lidskou na ubohých zásadách pohanských o tom dnes bohužel přemnozí lidé sní, to usilují uskutečniti — dej Bůh, aby bez úspěchu!“ (Tamtéž).

Jak jsme už poznamenali, nikdy se bezbožnost nestavěla tak veřejně na obdiv jako dnes; je to veřejné odpadlictví národů, kteří zamítají Krista, podle slova královského Proroka: Králové a knížata se spikli proti Hospodinu a proti jeho Pomazanému, dice: „Roztrhejme svazky jejich a vrzme od sebe jho jejich!“ (Ž. 2^{2 3}). A přece je to jho tak sladké a lehké, protože je to jho Toho, jenž je tichý a pokorný srdcem (Mat. 11^{29 30}). Stát bezbožecký, stát lhostejný, indiferentní, stát pronásledovatel, toť zruďné pojmy mozku chorého pýchou a srdce zapadlého do bahna tělesnosti, toť věrný obraz moderní společnosti.

IV. — Království znova uznané a obnovené. — Proti tomuto všeobecnému pohrdání svrchovanými právy Božského Srdce je pro blaho jednotlivcův, rodiny i společnosti nutné postavili účinné uznání těch práv. A protože to pohrdání je veřejné a sociální, naše náhrada musí míti tytéž vlastnosti. Proti volání: „Nolumus, nechceme!“ volejme hlasitě a energicky: „Volumus, chceme!“ což bude odpověď na křik pekelné nenávisti.

A protože naše společnost klesla tak hluboko jenom proto, že láska ochladla (Mat. 24¹²), učinme, ať v nás i okolo nás vládne božská láska Srdce Páně. Intronisace Srdce Páně je tu možná nejlepší prostředek, abychom došli tohoto vznešeného cíle. Ovšem nesmí přestávati na okamžitém svolání království Srdce Páně. Musí to býti něco životného, aby tímto zbožným dílem mohl Ježíš Kristus proniknouti všecky vztahy života rodinného. Ro-

dina je dále střediskem společnosti občanské; jest jakoby úhelným kamenem, který spojuje jedince se společností a který zajišťuje pevnost budově společenské. Ano, rodina jest ještě více; podle silného výrazu slavně panujícího sv. Otce je rodina „samým základem společnosti občanské“, jest, jak se případně říká, „buňkou společnosti“. Jako je tělo lidské celek, složený z buněk, které mají účel stálou činností svou prospívati všem údům, tak také společnost státní se skládá z rodin jako z tolikéž organických jednotek, z nichž má každá svou činnost vlastní, která však má vztah ku blahu celého tělesa společenského.

Ale je-li tomu tak, je zřejmé, že Intronisace Srdce Páně, posvěcujíc rodinu, tím také zároveň objímá i jednotlivce i společnost a jí vlévá životní mízu poznání a lásky Pána našeho Ježíše Krista.

Aby se tedy obnovil celý svět v Srdci Páně, nemohlo se vybrati nic lepšího než toto prozřetelnostní dílo Intronisace Srdce Páně. Papež Benedikt XV. pravil P. Matoušovi: „Ujímaje se zájmu pokolení lidského, činíš tedy dobře, chtě především budití a šířiti ducha křesťanského v rodinách, uváděje v rodinnou svatyni lásku, aby tam vládla jako královna“.

Nic tomuto dílu nechybí: ani pevný základ, který toto dílo činí nejvhodnějším prostředkem k zavedení vlády Srdce Páně, ani nezbytná forma vnější, člověku potřebná, protože se skládá z duše i těla. Mohl tedy svaté paměti Pius X. plným právem a bez jakékoliv nadsázky nazvati tento podnik „dílem k spáse společnosti“ a Benedikt XV. mohl napsati: „Váš podnik je za nynější doby nejvýš vhodný“.

V. — Království, jehož si žádá Srdce Páně. —
Jaké jsou vlastně požadavky Srdce Páně?

1°. Kristus Pán chce chladný svět roze-

hřáti horoucími plameny svého Srdce. A hle, dílo toto (Intronisace Srdce Páně), má účelem zavést v rodinách ryzí, pevnou, upřímnou pobožnost k Srdci Páně.

2°. Tato pobožnost má zříditi království Srdce Páně. — „Budu kralovati přes všechny své nepřátele, kteří se proti mně zdvihají“. Nuže, tomuto království získáme Intronisací uznání slavné, veřejné.

3°. „Chce slavně vejíti v domy knížat a králů“. — A hle, intronisace byla provedena v domech králů a knížat (ve Španělsku, v Lucemburku atd.), v zákonodárných palácích, ano celými národy (ve Španělsku, v Holandsku, v Belgii, v Kanadě, na Antilách atd.), dokonce v republice Kolumbii obě sněmovny stvrdily zákonem státním hold celého národa, kterým se Božské Srdce Ježíše Krista Krále uznává jediným Pánem a Vlád-
cem moci státní.

Takové Intronisace Srdce Páně jsou jen logické důsledky zasvěcování rodin, jak jsme už ukázali.

4°. Přeje si, aby obraz jeho Srdce byl vystaven k uctívání. — A oč jde při našem zbožném díle? Intronisovati Srdce Páně znamená, dáti na čestné místo v domě obraz Srdce Páně na uznání svrchovaného práva Pána Ježíše nad celou rodinou a každým jejím členem, konati denně večer před tímto obrazem společnou modlitbu atd.

5°. Přeje si zasvěcení jednotlivců, rodin, národů. Proto také my spojujeme zasvěcování rodin s Intronisací Srdce Páně.

6°. Přeje si svátku Srdce Páně jako svátku eucharistického smíru. A tu intronisace Srdce Páně chce a dosahuje toho, aby rodiny vyhověly velikému přání stran svátku Srdce Páně, činíce jej svátkem celé rodiny, v níž by Pán Ježíš byl opravdu Králem uznaným,

jemuž se slouží, a nejdůstojnějším Přítelem, jemuž se splácí hlubokou láskou a útechou.

7°. Přeje si zcela zvláštní úcty k Nejsv. Svátosti oltářní. A hle, při našem zbožném díle se s úspěchem snažíme, aby vroucí přání Jeho, týkající se Nejsv. Svátosti (první pátky, sv. přijímání smírné, svatá hodinka atd.) získávalo duše, které mu ve svém srdci a ve svém domě daly čestné místo.

8°. Přeje si konečně apoštolskou činnost k rozšíření svého království a slibuje velké odměny těm, kteří o to usilují. Apoštol této pobožnosti P. Matouš praví horlitelům jejím: „Slyšeli jste svatá slova Srdce Páně . . . a jeho program . . ., vy jste si jej přivlastnili v počátcích tohoto díla . . . A dnes není na světě místo, kde by se neprovádělo společné a veřejné prohlášení Království Srdce Páně.“

Mohl tedy apoštol Intronisace Srdce Páně právem říci: „Což jiného je účelem vašich snah, než postupně, důkladně a úplně uskutečnit celé vidění svaté Markéty Marie a všechna přání, jimiž byla tato šťastná světice posvěcena?“ A Benedikt XV. ještě jednou potvrzuje tento názor v listě P. Matoušovi: „Svou činností posloucháte Ježíše Krista samého, jenž slíbil, že zahrne dobrodiním domy, v nichž je obraz jeho Srdce k úctě vystaven.“

VI. — Závěry. — Můžeme a máme prohlašovati Království Srdce Páně, protože Ježíš Kristus jest Král a protože je Králem svou láskou. Toto království je dnes veřejností a úřady zneuznáváno. Třeba je tedy proklamovati hlasitě, a to se děje nejlépe Intronisací Srdce Páně v rodinách; toto dílo je úplným uskutečněním přání Srdce Páně, vyslovených v Paray-le-Monial.

Toť přesný souhrn všeho, co jsme dosud ukázali. Ukázali jsme zároveň rozdíl mezi Intronisací a mezi ostat-

ními formami pobožnosti k Srdci Páně, zvláště zasvěcením rodin. Je zřejmé, že toto zasvěcení je pouze část, ovšem velmi důležitá, ale přece jen část celku, který objímá daleko širší rozsah než prosté zasvěcení.

Intronisace jako hlavní základy zdůrazňuje tři myšlenky, které posud zůstávaly trochu ve stínu. Jsou to:

1°. Myšlenka království Srdce Páně, veřejně s dostiučiněním zas uznaného.

2°. Slavnostní umístění obrazu Srdce Páně podle obřadu církevně schváleného, jako znamení, záruka a výraz tohoto veřejného uznání.

3°. Přítomnost knězova při tomto rodinném obřadu, jako protest proti odstraňování sluhů Páně ze života veřejného, rodinného a společenského.

Pobožnosti, jsouce určeny pro lid, musí mítí stránku viditelnou, a to dobře upravenou a vábivou, aby se mohly pořádně zakořeniti a trvale působiti dobro. Podle stránky viditelné věřící rozeznávají různé formy křesťanské pobožnosti. Odtud tedy třeba bráti jméno, které ty pobožnosti charakterisuje. Pro naše dílo tudíž nebylo možno vybrati jméno lepší nežli intronisace. Toto slovo skutečně vyjadřuje dokonale viditelný obřad dobře známý a zároveň označuje cíl tohoto úvodního obřadu. Biskup z Grenoblu praví: „Slovo to (*intronisace*) je šťastně voleno; zněním svých slabik budí myšlenky na trůn, na obřad královského nastolení, na kralování skutečné.“ Jiný francouzský biskup, z města Coutances, praví: „Slovo intronisace vzbuzuje i u nelatiniků myšlenku na trůn.“ P. Matouš dí: „Už jméno samo označuje veškeru hloubku a všecek dosah toho úkonu“. Kardinál Billot napsal r. 1915: „Byl bych Vám vyhověl už z důvěry v název tak krásný. A co je tím názvem vysloveno, uvádí podnik Váš ve skutek“. „Acta Pontificia“ ze dne 25. května

1915 píše: „Slovo intronisace ovšem vyjadřuje lépe způsob a účel tohoto apoštolátu“.

Ostatně podle prohlášení sv. Otce Benedikta XV. ke kardinálu van Rassumovi netřeba se na to jméno příliš vázati.

ČLÁNEK II. HISTORICKÝ VÝVOJ.

Různé formy pobožností jsou jen paprsky, zářící z nezměnitelných pravd katolického učení víry, je to praktické použití těch pravd pro denní život náboženský. Je to velmi důležité rozlišovati při nich jádro naukové, jež je jim základem, viditelnou formu, která se snaží vyjádřiti onu základní pravdu. Co se týče svého základu, pobožnosti tyto nepřipouštějí novot, nýbrž mohou jenom přesněji znázorniti duším věřících pravdu, kterou dějiny a Prozřetelnost nechaly dosud ve stínu. Jenom viditelná forma se může měniti a skutečně se mění, přizpůsobujíc se po každé podivuhodně potřebám doby, pro kterou je božský Spasitel určuje.

Tak je tomu zvláště u pobožnosti k Srdci Páně, kteráž jest „jakoby poslední úsilí Jeho lásky, jež chtěla přízní svou zahrnouti lidstvo za těchto dob, aby je vyrvala moci Satanově..., aby zjedнала sladkou svobodu vlády jeho lásky.“

Jaké místo zaujímá intronisace v dějinách této pobožnosti?

1°. **Svatá Markéta Marie Alacoque.** Víme už, že Intronisace je souhrn přání k ní vyslovených. Proto praví kardinál Billot: „Kdyby byla bývala svaté Markétě podána kniha budoucnosti a v té knize stránka, nadepsaná „Intronisace Srdce Páně v rodinách,“ byla by poznala rozsah velkolepého počínu svých skromných novicek a byla by spatřila opravdové uskutečnění vznešených přání, která jí byla svěřena.“

Podívejme se na domácí slavnost, o níž se tu zmiňuje

tento vzácný přítel Intronisace Srdce Páně, jak o ní sama sv. Markéta vypravuje: „Nenacházela jsem ještě nižádného prostředku k zahájení a rozkvětu pobožnosti k Srdci Páně, která byla střediskem mých tužeb. A hle, božská dobrota mi poskytla první příležitost. Protože svátek sv. Markéty připadl na pátek, prosila jsem naše sestry novicky, o něž mně byla péče svěřena, aby všechny dobré projevy úcty, které mi chystaly k jmeninám, věnovaly Božskému Srdci Pána našeho Ježíše Krista. Učinily to ochotně. Postavily oltářík, na němž umístily papírovou perokresbu Srdce Páně, jejímž uctíváním jsme chtěly Božskému Srdci Páně, jak já, tak i ony obětovati veškeren hold, jež nám vnukalo, mnoho pokoření, protivenství a umrtvení pocházejících zvláště ze žalob, že chci zavést novou pobožnost. Všechny tyto trýzně mi byly velikou útěchou a ničeho jsem se nebála, leč aby tím nebylo Srdce Páně zneuctěno. Neboť každé slovo, jež jsem o tom slyšela mluviti, bylo mi mečem, který mi pronikal srdcem. Bylo mi bráněno, abych žádný z těch obrazů neukazovala veřejně, bylo mi pouze dovoleno, uctívati je nějak soukromě. Nevěděla jsem na koho se ve svém kříži mám obrátiti, než na toho, jenž posiloval stále mou pokleslou odvahu, říkáje mi neustále: „Nic se neboj, budu králem přes všechny své nepřátele a přes všechny, kteří se tomu budou chtít vzpírat.“ To mne nadmíru těšilo, protože jsem jediné toužila po tom, abych Srdce Páně viděla kralovati. Jemu jsem tedy ponechala starost o obranu jeho zájmů a o to, co jsem mlčky trpěla.“

2°. Zasvěcení rodin. Jen zvolna všechna přání Srdce Páně docházela uskutečnění. Zvláště teprve po více než dvou letech veliký počet rodin následoval příkladu sv. Markéty a možno říci, že všude, kde se pobožnost k Srdci Páně přirozeně vyvíjela, všude se vy-

skytovalo v různých formách zasvěcení Božskému Srdci Páně. Z naší doby stačí uvést Montmarire v Paříži, kde od řady let je seznam velmi četných rodin francouzských, které se zasvětily Srdci Páně.

Toto hnutí se zvláště velmi rozšířilo horlivostí Apoštolátu modlitby od té doby, co P. Th. Wibaux T. J. a P. Ramière T. J. vydali příslušná svolání r. 1882 a 1889, která vzbudila velmi utěšené hnutí. Škoda, že se neutvořilo tehda dílo organisované. Později spatřujeme v Belgii jakýsi přechod mezi prostým zasvěcováním a mezi intronisací. P. Ladislav, představený kláštera Srdce Páně a Panny Marie v městě Coutrai, rozšířil tisíce svolání mezi rodinami, aby se slavně zasvětily Srdci Páně. Formulí zasvěcení, které užíval, dostalo se vzácných odpustků (reskriptem ze dne 19. května 1908) a stala se závaznou k dosažení odpustků zbožného podniku intronisace Srdce Páně.

3°. Intronisace. Tomuto hnutí duší chyběl podnik, který by se jednolitosť, uniformitou, organisací a významem sociálním stal pravou křížovou výpravou, jejímž účelem by bylo více soustřediti a zdůrazniti toto světové hnutí směřující ke království Srdce Páně a postarati se praktickým prostředkem o naléhavou náležitost znovu pokřesťaniti rodinu, zasaženou útoky zesvětštění zcela pohanského.

Zakladatelem a horlivým šířitelem soustavného rozvoje takové akce, totiž intronisace Srdce Páně stal se P. Matouš Crawley-Boevey z kongregace Srdce Páně a Panny Marie zv. Picpusské. Přípravy se mu ostatně dostalo v prostředí, v němž žil. A skutečně, kongregace, k níž náleží, založená r. 1797, už od svých začátků uskutečňovala a uváděla v život všechna přání Božského Srdce Páně. Její ctihodní zakladatelé, kteří

předstihli v této věci daleko svou dobu, odkázali svým synům všechny způsoby úcty k Božskému Srdci Páně, které se měly rozšířití teprve za století XIX. P. Matouše si Srdce Páně zvolilo apoštolem tohoto díla r. 1907.

4°. **Začátky.** — P. Matouš přišel do Paray-le-Monial r. 1907. Tam ve svatyni Srdce Páně pojal určitý plán tohoto díla křesťanského a sociálního obrození rodin. Chtěl se znova chopiti velkolepého podniku, který mohla sv. Markéta sotva naznačiti; chtěl jej zorganizovati v křížovou výpravu lásky za tím účelem, aby se Srdce Páně stalo králem rodin a rozšířilo tak své království na celý svět. P. Matouš vypracoval tedy obřad, jež předložil Jeho Eminenci kardinálu Vivesovi r. 1907.

Tento církevní kníže, zřejmě jsa pohnut a nadšen návrhem jemu podaným, dal P. Matoušovi požehnání a povzbudil jej slovy: „Toť dílo velkolepé, jemuž musíte zasvětití život!“

A papež Pius X., jemuž P. Matouš rovněž vyložil hlavní rysy tohoto apoštolátu, prose o papežské požehnání, jemu odpověděl: „Nejen vám dovoluji, ale i prikazuji, abyste věnoval svůj život tomuto dílu za účelem záchrany společnosti lidské“. (Acta Pontif. 1915, 226.)

Tato slova pronikla jako hlas s nebes duší řeholníkovou, jenž dostav od svého generálního přestaveného rovněž požehnání a povzbuzení, podnikl ihned, napřed ve Valparaisu (v Chile) svou křížovou výpravu lásky.

5°. **Rozšíření.** — V červnu r. 1908 arcibiskup města Santiago schválil první brožuru k rozšíření tohoto díla.

Konference biskupů chilských pokročila dále. Jsouce svědky podivuhodných milostí, které provázely dílo intro-nisace Srdce Páně v rodinách, poslali biskupové dne 23. března 1913 společný list sv. Otcí, v němž je intro-nisace vyličena těmito slovy: „Před shromážděnými členy

rodiny v určený den farář nebo jiný kněz posvětit obraz Božského Srdce Páně, jež dá na nejčestnější místo v příbytku. Po krátké promluvě odříká s celou rodinou modlitbu zásvětnou a na odprošení. Nemůže-li kněz býti přítomen, umístí obraz předem posvěcený a odříká modlitbu osoba světská“. (Acta Pontif. 25. V. 1915.)

V tomto listě prosili biskupové pro toto zbožné dílo o udělení odpustků, jež obdrželi pro věřící chilské dne 24. července r. 1913.

Po takovém povzbuzení se dílo nadmíru šířilo. Zavedeno bylo ihned v Chile, v Peru, v Equadoru, v Uruguay, Argentíně, Brasilii, Colombii, Panamě, Bolivii, ve Spojených státech, v Mexiku, ve Venezuele, a proniklo téměř současně do Španělska, do Belgie, Francie, Holandska, Italie, Anglie, do Polska, na Koreu, do Kaira, na Madagaskar, do Konga, do Senegalu, do Oceanie, až mezi malomocné ostrova Molokai a jinam.

Francie, jež má v Paray-le-Monial kolébku úcty k Božskému Srdci Páně a na Montmartru převzácné národní ohnisko, pilně šířila toto dílo tak krásné, tak katolické a sociálně tak významné. „Národ, jenž byl Bohem vyvolen, aby šířil jméno Ježíše Krista po celém světě“ — tak se o Francii vyjádřil Pius X. — pokládá si za čest, že může plniti úkol apoštola a evangelisty Srdce Páně.

Kardinálové, četní arcibiskupové a biskupové, generálové řádoví ochotně ujistili tento podnik o své péči a přízni a dali mu své plné schválení. Dnes je všichni vřele doporučují svým kněžím, někteří z nich pečují přímo o jeho rozšíření ve svých diecesích „náboženskými týdny“. Velké denníky, jako na př. La Croix pérem Františka Veuillota a mnohé časopisy psaly o vhodnosti a kráse tohoto apoštolátu. Ale právě r. 1914 a za světové války se mělo toto dílo nejvíce rozšířiti. P. Matouš zase přišel do Evropy, aby tu hlásal svou křížovou výpravu v růz-

ných zemích, a všude se mu dostalo velmi vřelého přijetí.

Byl přijat velmi laskavě od sv. Otce Benedikta XV., který udělil dílu jeho požehnání rovněž jako jeho předchůdce. Povzbudil jej, aby pokračoval po celém světě ve své „křížové výpravě víry a lásky“ a napsal mu 27. dubna krásný list. (Viz jej na začátku této knížky.) V něm rozšiřuje odpustky, udělené pro Chile, na všechny rodiny celého světa katolického.

Od té doby nepřestával sv. Otec ukazovati, jak velice si váží díla Intronisace Srdce Páně, ano pozdravil je jako svítání velikého dne, kdy Kristus bude královati. Dekretem ze dne 1. března 1918 svatá Stolica znova přispěla k rozkvětu této křížové výpravy: rozmnožila odpustky a stanovila podmínky, za kterých mohou býti získány.

Dnes se dílo to podivuhodně rozvilo ve Francii, v Itálii, ve Švýcarsku, ve Španělsku, v Holandsku, v Anglii, Belgii, v Německu, Skandinávii, v Československu, v Bulharsku atd., ano až v nejvzdálenějších zemích missijních, kdež přineslo ovoce neočekávané. Možná klidně tvrditi, že není části světa, kde by se nebylo zakořenilo.

ČLÁNEK III. VÝSLEDKY.

1°. **Biskupská schválení.** — Mnoho biskupů se vysloвило pro toto dílo a vše je doporučilo krásnými pastýřskými listy. Se všech konců světa přicházejí schválení velepastýřská; dne 30. června 1916 jich už bylo 300; dnes už ani není možné počet jich přesně stanovit.

2°. **Sekretariáty.** — Četné sekretariáty diecesní, národní, mezinárodní se starají o rozvoj tohoto díla po celém světě, šíříce stejný obřad této pobožnosti. Je přeložen ze španělštiny do frančtiny, angličtiny, italštiny, češtiny, polštiny, bulharštiny, portugalštiny, holandštiny, němčiny, do jazyka arabského, koptského, arménského, malajského, čínského, indického, japonského, bretoňského,

katalonského a baskického ; dále do šesti různých nářečí indických (tamylské, bengálské a j.) a do nářečí domorodců peruanských. Počet zřízených sekretariátů nedovedeme udati.

3°. Zbožné sdružení. — Na mnohých místech se rodiny, získané pro Krále lásky, spojily ve **zbožné sdružení**, aby si zajistily ovoce Intronisace Srdce Páně. O tomto sdružení pojednáme v třetí kapitole. Je zřízeno kanonicky na mnohých místech ve Španělsku (v Madridě, Barceloně atd.), ve Francii (v Orleánsu, Poitiersu atd.), v Anglii, v Belgii (v Lovani), v Chile, v Bolívii, v Brazílii, Venezuele atd.

V nejbližší době chystá se zřízení tohoto zbožného sdružení ve mnohých diecesích, zvláště v Belgii.

4°. Rodiny získané. — Není-li možno přesně stanovit ani počet sekretariátů, tím méně možno udati počet rodin, které vykonaly Intronisaci Srdce Páně. V březnu r. 1914 jich bylo přibližně půl druhého milionu ; v květnu r. 1915 tři miliony ; v červnu r. 1919 je to už podnik světový a chtít jej obsáhnouti ciframi znamenalo by chtít jej zbagatelisovati.

5. Nebeské milosti. — P. Matouš mohl plným právem říci, že toto dílo má od počátku božskou známku divu, a P. Anzuini S. J., který byl několik let horlivým ředitelem jeho pro Itálii, mohl říci, že divy milostí a obrácení byly při něm jakoby rozeznávacím znamením. Všickni, jimž se dostalo štěstí slyšeti apoštola Intronisace Srdce Páně, vzpomínají si rádi na krásné příklady, jež jim vyprávěl, aby dokázal, že dílo, o němž kázal, nebylo dílo jeho samého, nýbrž dílo Božského Srdce Páně. Nejzatvrzelejší hříšníci se obraceli, anarchisté a zednáři stávali se horlivými křesťany a apoštoly, vracel se mír do rodin znepřátelených, farnosti byly jako vyměněny, biskupové se radovali z obnovy celých svých diecésí.

Mohl tedy právem říci jeden z velikých biskupů francouzských : „Hle toť nové ohnivé Letnice, které počínajíc z Paray-le-Monialu, jako z nového Večeřadla, obnoví duch celého světa a přiblíží jej k plamenům Božského Srdce Páně“.

Hlava II. Duch Intronisace.

Po tom, co bylo řečeno, snadno pochopíme, že duch Intronisace je duch lásky, apoštolátu.

ČLÁNEK I. — LÁSKA.

Hlavní předmět úcty k Srdci Páně je nesmírná láska Ježíše Krista k ubohému lidstvu. P. Croiset T. J., jeden z prvních apoštolů této pobožnosti, napsal r. 1691: „Nesmírná láska, kterou k nám plá Ježíš Kristus . . . je při tom hlavní pohnutkou“. A papež Klement XIII., dávaje dovolení sloužiti mši sv. o svátku Srdce Páně dne 10. července 1765, praví výslovně, že věřící, kteří jsou jí přítomni, mají si vzpomínati na nejpřednější dobrodiní jeho lásky, totiž na Vtělení, Vykoupení, Nejsv. Svátost. Papež Pius VI. r. 1781 rovněž napsal, že pobožnost ta podstatně záleží v tom, že se rozjímá před symbolickým obrazem Srdce Páně o nesmírně štědré lásce našeho Božského Vykupitele.

Než láska žádá zase lásku. „Kdo by nemiloval toho, který nás tolik miloval“, pje Církev u jesliček. Není tedy divu, že Srdce Páně při všech zjeveních svaté Markétě Marii mluvilo o své lásce k lidem; dalo jí poznati nový zákon, jenž vábí láskou, zákon, o němž píše sv. Pavel: „Nepřijali jste ducha otroctví, abyste žili ve strachu, nýbrž ducha synovství“ (Řím 8¹⁵).

Chce, aby se věřilo jeho lásce, jeho příslibením; stěžuje si, že není milován. „Hle Srdce, které tolik milovalo lidi, že ničeho nešetřilo . . .

jen aby jim svou lásku ukázalo; a za to dostává se mi
ponejvíce jenom nevděku jejich neuctivostí a svatokrá-
dežemi“. (Slova Srdce Páně k sv. Markétě).

Intronisací Srdce Páně věnují zasvěcené
rodiny Srdci Páně *tuto vzájemnou lásku, které
si žádá*. Mohou říci se sv. Janem: „A my jsme poznali
a uvěřili v lásku, kterou Bůh má k nám. Bůh jest láska...;
my tedy milujme Boha, neboť on první miloval nás“.
(Jan 4¹⁶⁻¹⁹). Zajišťují si také poklady milostí a požehnání,
zaslíbené Božským Srdcem Páně.

ČLÁNEK II. — NÁHRADA.

Vidí-li milující osobu milovanou vydánu v plen nej-
potupnějšímu pohrdání a urážení, jeví se láska sou-
strastí, ale soustrastí účinnou, která vede nutně
k náhradě. Nasloucháme-li slovům sv. Markéty, žádá
Kristus Pán úctu k svému božskému Srdci právě jako
láska potupená a zneuznaná. Slyšeli jsme to už
dříve; žádá-li si poct, jsou to pocty podávající náhradu.

Intronisace klade důraz na dvě veliké myšlenky ná-
hrady, odpovídající přesně dvěma hlavním neřestem naší
doby: útokům na rodinu a útokům proti svrchovanosti
Ježíše Krista jakožto Krále a Pána společnosti křesťanské.
Opakujme si: Ježíš Kristus je Král. Než každé
trvalé království se zakládá na autoritě a na lásce.

Intronisací, to jest dobrovolným a ochot-
ným podrobením se žezlu Božímu, rodina zasvě-
cená, útočiště věrnosti a důvěry, dává Kristu Pánu živý trůn,
kde On vykonává svou Svrchovanost lásky.
Jsa intronisován v rodině, která jest úplně proniknuta božskou
láskou, svrchovaný Pán tam bydlí jako u svých, aby
řídil a nadpřirozeně povznesl vnitřní život rodiny. Je tam
Králem. Kraluje tam svou láskou. Tak se mu
dostává *opravdové náhrady* za potupy páchané proti

jeho království sektami spiklými proti jeho otcovské autoritě, aby zničily křesťanskou rodinu.

Ale ještě více. Srdce Páně žádá zasvěcení a hold celých národů. Žádá od nich úctu národní, věc, která je sice nesnadná, ale přece se jistě může v život uvést, protože Kristus Pán řekl sv. Markétě: „Budu kralovati i přes všechny své nepřátele a všechny ty, kteří se tomu vzpírají.“ „Věříš-li tomu, uvidíš moc mého Srdce ve štědrosti mé lásky“.

Lidstvo se blíží k tomuto sociálnímu Království Srdce Páně. Ať jsou si toho vědomi nebo nejsou, národové připravují tento konečný triumf velkého Dobývatele duší, „jehož Srdce zvítězí milosrdenstvím“. A zvláště Intronisace připravuje toto vítězství lásky.

„Svítání ukazuje, co bude v poledne a My, pozdravujeme v tomto chvalitebném díle zasvěcování rodin Srdci Páně svítání onoho poledne tak toužebně očekávaného, kdy svrchovanost Ježíše Krista bude uznána ode všech, opakujeme s jásotem plným důvěry slova sv. Pavla: Oportet illum regnare. Musí kralovati!“ (1 Kor. 15²⁵; promluva sv. Otce Benedikta XV. dne 6. ledna 1918).

Neboť malá společnost rodinná, otvírajíc Kristu Pánu brány, zpívajíc mu na kolenou „Hosanna“ zvláštního triumfu, připravuje Intronisaci veřejnou, jeho všeob-
sáhlou Svrchovanost lásky a nahrazuje rovněž odpady vlád a národů.

Ve Francii, kde ten odpad se udál nejdříve, se dnes poznává, že přišla hodina, kdy třeba mnoho činiti na usmířenou. P. Perroy pravil: „Jako se na vystavění Montmartru skládal ‚halěr po haléri‘, tak se zasvěcení Francie musí díti rodinu od rodiny“. Tak duše národa, očištěná a nadpřirozeně povznesená, bude moci zpívat na stupních své posvátné basiliky triumfální písně lásky vítězného

Srdce Páně: Sacratissimo Cordi Jesu Christi Gallia poenitens et devota. Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše Krista Francie kající a oddaná.

Podobně třeba i v naší milé vlasti československé postupně pracovati za týmž účelem usmíření Božského Srdce Páně.

Ale toto rodinné zasvěcení nesmí zůstatí úkonem pomíjejícím. To právě je příznačné při tomto díle, že skutečně směřuje k utvoření rodinného střediska, *stálého stavu* života nadpřirozeného, oddanosti a lásky k Srdci Páně. Úkon zásvětný bude se tedy často obnovovati před trvalým trůnem Krále nebeského, zvláště pokaždé ve výroční den intronisace, ve dni bolestí a zármutku, jako zase ve dni rodinných radostí a zvláště v den svátku Srdce Páně, jenž se bude slaviti jako pravý svátek rodinný, protože v této nové Bethanii se slaví Svrchovanost lásky Pána, Přítele a Krále domu.

Výtečný prostředek k dosažení tohoto cíle, který je při díle intronisace podstatný, je podpis intronisačního lístku a diplomek. Listina ta má účinek překvapující, jak vnější formou, tak obsahem, který připomíná všem členům rodiny vážné povinnosti, k nimž se svobodně zavázali ode dne prvotní slavnosti.

Diplomky zasílá národní sekretariát po obdržení intronisačního lístku a po zápisu ve Zlaté knize. Proto se dává diplomek za rámec a zavěšuje se, možno-li pod obrazem nebo vedle posvěceného obrazu Krále lásky. Kdo by neviděl zároveň krásného vyznání víry a lásky, jímž je tato listina, pro návštěvníky a přátele? Tak bude rodina opravdu svatyní, protože je v ní napsáno jméno Páně (3. Král 8²⁹) a osvědčí se slova sv. Jana: „Království tohoto světa dostalo se Hospo-

dinu našemu a Pomazanému jeho, a bude kralovati na věky věkův. Amen". (Zj. 11¹⁵).

ČLÁNEK III. APOŠTOLÁT.

Láska Pána našeho Ježíše Krista je podstatně činná. „Chodil dobře čině“. (Sk. ap. 10³⁸). „Miloval mne a vydal sebe za mne“. (Gal. 2²⁰). „Přišel jsem pustit oheň na zemi, a co chci jiného, než aby se vznítil? (Luk. 12⁴⁹).

Ti tedy, kteří mají v sobě tuto božskou lásku, najdou v ní mocnou pobídku, aby ji šířili okolo sebe, jako to činil sv. Pavel, jenž praví: „Láska Kristova pudí nás“. (2 Kor 5¹⁴).

Nuže, kdo má v sobě více lásky Kristovy než ten, kdo se ze srdce věnoval úctě Srdce Páně skrze jeho Intronisaci?

Kéž každý člen rodiny Srdci Páně zasvěcené z vděčnosti za milost, propůjčenou od Krista Pána, se snaží najítí mezi příbuznými a známými jiné rodiny, v nichž by Srdce Páně rádo bylo přijato a rádo kralovalo jako svrchovaný Pán!

Kéž by konvikty, pensionáty, školy, různé ústavy dobročinné, ano všechny podniky katolické intronisovaly Srdce Páně a zasvětily se mu!

Při dnešním nedostatku kněží, kterým Církev trpí, budou rodiny zasvěcené semeništi nových povolání kněžských, kterými se vyplní místa prázdná. Z těchto rodin se zrodí kněží-apoštolové slávy Srdce Páně.

Kdo jsou v „bratrstvech Božského Srdce Páně“, ve „Věčném klanění“, v „Čestné stráži“, v „Apoštolátu modlitby“, „Smírném sv. přijímání“, „Svaté hodině“, ve „Svazu ženských spolků katolických“, a konečně ve „Sdružení sociálního království Srdce Páně v rodinách“, kdo už začali velikou akci „Usmíření národního“, ať nezapomínají na utěšené zaslíbení, učiněné svaté Markétě

Marii: „Pán mi dal viděti, že je v Srdci jeho ještě více jmen zapsáno, což činí jejich touha, aby Srdce Páně bylo ctěno, a že proto nikdy nedopustí, aby jejich jména byla tamodtud vymazána“.

Nechť jsou si vědomi, že jejich počet se tou měrou rozmnoží, kterou bude přibývati rodin, v nichž skrze Intronisaci kraluje Srdce Páně. Pěstujte úctu k Srdci Páně prakticky! Mějte důvěru v úspěch tohoto podniku tak časového, jemůž nebe vtisklo božskou pečť obrození společnosti: probuzení svědomí, podivuhodný vzrůst zbožnosti, nesčetná nápadná obrácení všude se objevující jsou zřejmé výsledky tohoto apoštolátu, jenž chtěje vyhověti všem velikým tužbám Srdce Páně, vysloveným v Paray-le-Monialu, dosahuje úplného uskutečnění božských zaslíbení.

Nesmí se zapomínati, že toto dílo, jako každý apoštolát, dostává odměnu a že tato odměna byla přislíbena výslovně, i pro tento svět, v Paray-le-Monialu. Velmi často přítomnost Ježíše Krista, Intronisace Srdce Páně, učiněná v rodině, jejíž některý člen je duševně mrtev, nebo jako marnotratný syn nechal jedno místo prázdné, přivede zpět duši zbloudilou a radostí naplní rodinu, jejížto zasvěcení způsobí tento div.

Právě to je asi nejnápadnější myšlenka při výkladu díla Intronisace, jež podával P. Matouš při konferenčních řečích po celé Francii, v Itálii, ve Španělsku, v Holandsku, ve Švýcarsku a jinde.

Časté případy obrácení a mimořádných milostí, které při tom vypravoval, zřetelně dokazují, že Bůh sám tomuto dílu chce a žehná.

Hlava III. Praktické uskutečnění.

Z obou kapitol předchozích vyplývá, že dílo Intronisace obsahuje dvě odlišné části:

A) Úkon Intronisace sám o sobě, vykonaný knězem v každé rodině.

B) Skutečné, trvalé království Srdce Páně v rodinách, které provedly intronisaci.

Každá z obou částí potřebuje zvláštní organisace.

ČLÁNEK 1. SEKRETARIÁTY.

Úkon intronisace sám, základ to k vystavění budovy, našel od začátku stálou a trvalou organisaci v sekretariátech.

Sekretariát je skupina horlitelů a horlítelek, která se všemožně snaží šířit úctu Srdce Páně v rodinách. Jsouc poddána místnímu faráři nebo hlavnímu ředitelství diecesnímu, koná pravidelné schůze, povzbuzuje se sama nebo se jí dostává vzpruhy odjinud, aby šířila království Srdce Páně. Hlavní úlohou jeho je pracovat pro to dílo slovem i pérem, šířit letáky a brožury a zvláště připravovat po domech rodiny, které chtějí provést intronisaci Srdce Páně, aby také ony dobře pochopily význam velikého úkonu k němuž se chystají.

Sekretariáty místní se přičleňují nejčastěji k sekretariátům diecesním, které jsou zase stále ve styku s různými středisky národními. Do sekretariátu národního se zvláště posílají všechny novinky, týkající se tohoto díla; tam se vyhotoví jednou nebo vícekrát do roka všeobecná zpráva, která se posílá některému ze sekretariátů mezinárodních.

Tato veliká střediska se důtklivě žádají, aby tyto zprávy posílaly generálnímu ředitelství Intronisace v mateřském klášteře Otců SS. Srdcí v Braine le Comte 16 rue Damien de Veuster v Belgii, nebo aby sekretariáty národní si neobtěžovaly poslati opis těch zpráv tomuto ředitelství, což by vlastně bylo lepší.

Sekretariáty se rovněž snaží pořádat úplný seznam

rodin získaných, aby jej mohly zaslati do svatyně v Paray-le-Monialu. Seznamy rodin francouzských se také posílají na Montmartre.

Nadmíru důležité pro různé sekretariáty je zůstávati stále ve styku s ústředním ředitelstvím podniku. Za tím účelem budou odebíratí oficielní časopis, v němž je ostatně zvláštní oddíl pro členy sekretariátů.

Přehled důležitějších sekretariátů Intronisace.

I. Generální ředitelství:

Maison-Mère des Pères des Sacrés-Coeurs, 16. rue Damien de Veuster, Braine le Comte, Belgique.

II. Mezinárodní sekretariáty:

1. Paris XIIe, rue de Picpus, 35. France.
2. Secrétariat des Oeuvres du Sacré-Coeur, rue Groix de Pierre, Paray-le-Monial, France.
3. Colegio de los Sagrados Corazones, Valparaiso, Chili, Sud-America.

III. Národní sekretariáty:

1. Pro Francouze: Paris Montmartre.
2. Pro Belgičany: Louvain, 9, Mont Saint-Antoine.
3. Pro Itálii: Roma XVII., via degli Astalli 16.
4. Pro Španěly: Madrid, Colegio de los Sagrados Corazones, Fuencarral, 115.
5. Pro Švýcary: Secrétariat des Oeuvres du S. C., Fribourg.
6. Pro Holandsko: Ginneken-Breda, Couvent des Sacrés-Coeurs, Hollande.
7. Pro Anglii: Weymouth (Dorset), Convent of the Sacred Hearts, Carlton Road.
8. Pro Spojené Státy Americké: Fairhaven (Mass.), S. Hearts Academy.
9. Pro Lucembursko: Luxemburg, 6, avenue Pescatore.

10. Pro Německo: Aachen, Lousbergstrasse 18.
11. Pro Rakousko: Hall bei Insbruck, Töchter des H. J.
12. Pro Československo: Praha II., Trojická 20.
13. Pro Polsko: Varsovie, 24, ul. Piekna.
14. Pro Kanadu: Québec, 101, rue S. Anne.
15. Pro Švédsko: Göteborg, Spannmalsgatan 18.

IV. Sekretariáty v Československu:

1. Národní sekretariát československý byl zřízen v Praze roku 1921 a za národní byl uznán generálním ředitelstvím v Belgii dne 8. července 1921 pro celou republiku. Tento sekretariát má sídlo v Praze II, a jeho vedením jest pověřen profesor Dr. Čihák, bydlící v Praze-II. Trojické ulici č. 20. Týž národní sekretariát pražský řídí společný časopis intronisační „Zasvěcení“, vydává potřebné brožury a tiskopisy pro dílo Intronisace v českých katolických rodinách, vede „Zlatou knihu“ a sprostředkuje styk s ostatními sekretariáty.

2. Národní sekretariát slovácký má své sídlo v klášteře Jesuitů v Trnavě a obstarává vše pro Slováky jako pražský sekretariát pro Čechy a Moravany. Jeho časopisem jest „Posol“.

3. Němci v naší republice řídí si dílo Intronisace samostatně a sekretariát národní Němců československých řídí farář pražské arcidiecése Weber v Lucku.

4. *Sekretariáty diecesní* jsou zřízeny všude mimo Olomouc. Jsou to následující: 1° V Praze národní; 2° v Hradci Králové diecésním ředitelem Intronisace byl jmenován dp. Josef Křištof, kaplan v Chrasti u Chrudimě; 3° v Čes. Budějovicích vede diecésní sekretariát Msgr. Ant. Melka, spirituál biskupského velkého semináře; 4° v Litoměřicích byl pověřen úkolem sekretáře spirituál semináře; 5° v Brně jmenoval ndp. biskup diecésním sekretářem rektora koleje Redemptoristů v Brně, Dominikánská ul.

5. *Sekretariáty místní* nebo farní ulvoří se znenáhla všude. Tiskopisy obdrží od národního sekretariátu. Budou dbáti o šíření intronisace pomocí horlítelek, pobožností Svaté hodiny a smírným sv. přijímáním. Místní sekretariáty jsou již zavedeny v některých farnostech českých i moravských.

ČLÁNEK 2. VŠEOBECNÉ POKYNY.

1° **Výroční slavnost.** — Každý rok, buďto na svátek Srdce Páně, nebo v jiný den, který uzná farář za vhodný, sejdou se při mši sv. se společným sv. přijímáním všechny rodiny, v nichž *bylo Srdce Páně intronisováno*. Večer pak po případné promluvě před vystavenou Nejsv. Svátostí, *obnoví kněz jménem všech rodin zasvěcení Božskému Srdci Páně*. Jestliže svolí diecesní biskup, zakončí se slavnost procesím.

Tuto slavnost vyžadují *stanovy zbožného sdružení*, o nichž níže promluvíme. Ale připomínáme ji na tomto místě, protože by se měla konati také tam, kde z té neb oné příčiny takového sdružení není. Všechny rodiny oddané Srdci Páně, i ty, které nejsou zapsány ve Sdružení, měly by se jí zúčastniti. *Slavnost Intronisace Srdce Páně* je u velké vážnosti v republikách jihoamerických, ve Španělich, v Kanadě, Holandsku atd.

2°. **Zvláštní projevy úcty.** — Jako zvláštní projevy úcty zde doporučujeme:

a) Některé úkony, vyhovující tužbám Srdce Páně. Jsou to: Společná modlitba před obrazem Srdce Páně, aspoň večer; požehnání dětí od rodičů na večer před obrazem Srdce Páně a jeho jménem, protože Srdce Páně je nejvyšší hlava rodiny; časté sv. přijímání, zvláště na usmířenou; svatá hodinka každý čtvrtek neb aspoň před prvním pátkem v měsíci; slavení prvního pátku v měsíci;

slavnost Božského Srdce Páně ; měsíc Božského Srdce Páně.

b) Některé okolnosti, při kterých by měly rodiny zvláště osvědčiti oddanou lásku k Srdci Páně *obnovou zasvěcení* :

Ve svátek Srdce Páně ; ve výročí Intronisace ; o jmeninách otcových, matčiných, jednotlivých dětí ; při narození po křtu sv. uděleném v kostele zasvěťme děti Srdci Páně před jeho obrazem v domácnosti ; při prvním sv. přijímání vykonějme s dětmi přípravu doma před obrazem Srdce Páně. Po slavnosti konané v kostele obnoví dítě samo doma před obrazem Srdce Páně zasvěcení, vykonané od rodičů při jeho narození ; před odchodem k vojsku ; před volbou stavu novena k Srdci Páně, hlavě rodiny ; při návratu člena rodiny z ciziny ; při svatbách ; ve dni velkých rodinných radostí, nepokojů, zármutků, v případech nemoci, úmrtí atd.

ČLÁNEK 3. JAK DÍLO ŠÍŘITI.

Zde můžeme udati jen hlavní prostředky ; podrobné poučení podají Sekretariáty výše uvedené.

1°. Provésti ve své rodině Intronisaci Srdce Páně a při tom zachovati vždy úplnost a jednotnost obřadu, o němž dále bude řeč.

2°. Šířiti to dílo také okolo sebe : získávati jiné rodiny laskavě a horlivě zároveň.

3°. Uvažovati o hlubokém významu a sociálním dosahu tohoto podniku, snažiti se uskutečniti jej co nejúplněji ; čísti a dávat čísti tuto knížku a jiné knížky a letáky, které se týkají Intronisace Srdce Páně.

4°. Účastniti se v sekretariátě a ve výboru Zbožného sdružení, pokud to povinnosti dopouštějí.

5°. Odbírat časopis „Zasvěcení“, rozšiřovati jej všemožně a uvažovati o jeho člancích.

6°. Přistoupí k Lize denního sv. přijímání pro sociální království Srdce Páně, jejíž členové se zavazují na tento úmysl aspoň jednou za měsíc přistupovati ke stolu Páně.

7°. **Pro děti:** dáti se zapsati do Ligy Benjaminů nebo Tarsiciů, apoštolů to Srdce Páně a odebíratí jejich časopis. Do této ligy vstupují děti obojího pohlaví a svému věku přiměřenými prostředky pracují na rozšíření království Srdce Páně Intronisací.

8°. Věnovati často tomu účelu modlitby a oběti.

9°. Konečně, kdyby některé duše chtěly učiniti více, mohly by s dovolením svého duchovního vůdce se nabídnouti v oběť, aby přišlo Království Srdce Páně. P. Matouš přičítá úspěch své křížové výpravy hlavně těmto obětavým duším, které mu Srdce Páně všude posílá. Tyto duše nejlépe pochopí ducha sebeobětování a usmiřování tím, když se stanou údy vnějšího sdružení Srdce Páně a Panny Marie. Toto sdružení sdružuje zbožné osoby laické, které chtějí žíti v důvěrnějším spojení se Srdcem Ježíše a Marie. (Toto sdružení čili třetí řád Srdcí Páně a Panny Marie nutno dobře rozeznávati od Zbožného sdružení sociálního království Srdce Ježíšova, kteréž sdružuje zasvěcené rodiny Intronisací.)

ČLÁNEK 4. OBŘAD.

Jako důkaz víry a lásky:

1°. Obraz Srdce Páně se zavěsí na čestném místě v příbytku;

2°. rodina se slavně zasvětili Srdci Páně.

a) **Vnější slavnost Intronisace Srdce Páně.** Je důležité, aby při tomto díle zbožném a apoštolském konal se obřad intronisace Srdce Páně s jakýmsi vnějším leskem. Proto se ustanoví nějaký den významný pro rodinu, na př. jmeniny otcovy nebo matčiny, nějaké milé

výročí, církevní svátek, první pátek měsíční atd., aby ten den byla celá rodina přítomna neb aspoň duševně spojena. Je-li někdo z rodiny vzdálen, tu několika vhodnými slovy se ukáže, že přes tu vzdálenost žijí rodiče a děti nerozlučně v lásce Srdce Páně. Možno také pozvati několik přátel.

K získání odpustků je třeba, aby byl přítomen kněz. Intronisace Srdce Páně, otvírajíc knězi práh rodinný, tvoří pojítko, které podle ducha Církve má sjednocovati svatyni rodinnou se svatyní církevní. Kněz přináší slova života do té i do oné.

Členové spolků dobročinných a náboženských se srdečně zvou, aby připravovali a podporovali knězovu snahu získati rodiny jim známé pro intronisaci Srdce Páně. Tak zajistí své horlivé činnosti nejlepší úspěch.

b) Den intronisace Srdce Páně. V den intronisace je žádoucno, aby se dala sloužit mše sv. na úmysl těch, kteří se chtějí zasvětit. Celá rodina, pokud možno, při té mši sv. přistoupí k sv. přijímání v duchu lásky a náhrady, prosíc o vítězství Srdce Páně. V hodinu určenou pro domácí slavnost celá rodina se shromáždí v hlavní světnici příbytku, (po případě v salonu). Obraz Srdce Páně (malba, rytina nebo socha), pokud jen možno umělecky provedený se předem přichystá na oltářiku ozdobeném květinami a svícemi. Kněz oděný rochetou a štolou bílé barvy, obraz ten podle obřadu posvětit. Pak jej sám, možno-li zavěsí nebo postaví na vyhlédnuté čestné místo mezi podobiznami rodinnými. Všichni se pomodlí Věřím v Boha na vyznání víry. Kněz pak vyloží několika slovy smysl této veliké rodinné události a vylicí povinnosti života křesťanského, z toho zasvěcení vyplývající. Potom přečte hlasitě formuli zasvěcení rodin Božskému Srdci Ježíšovu skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie. Nějakou modlitbou se vzpomene na nepřítomné nebo zemřelé členy

rodiny. Následuje děkovná modlitba: „Sláva a čest budiž B. Srdci Ježíšovu“, „Zdravas Královno“ a ostatní prosby, uvedené v obřadě. Potom udělí kněz všem přítomným požehnání a všichni členové rodiny podpíší rodinné osvědčení o této intronisaci Srdce Páně, čímž obnovují slib křestní, že budou žítí po křesťansku a že chtějí na- potom slaviti svátek Srdce Páně (pátek po oktávě Bo- žího Těla) jako veliký svátek církevní, — s odpočinkem od práce, možno-li, posvěcený svatým přijímáním — a jako nejkrásnější svátek rodinný, s drobnými radostmi, zvláště pro děti, aby maličcí se učili zavčas poznávati a milovati božského Přítele, jenž, třebas zůstávaje neviditelný, vládne osudy domu, který jest mu zcela oddán.

Kéž tam dlí jako v milované, živé svatyni, aby tam pronikal svým vlivem a duchem všechny členy té rodiny a žehnal jejich myšlenkám, slovům i činům!

Zasvěcení se má často obnovovati, zvláště ve dni zá- rmutku a hlavních událostí rodinných, a to slavnostně aspoň jednou do roka a ve svátek Srdce Páně.

2° Obřad Intronisace Božského Srdce Páně schválený a odpustky obdařený od papežů Pia X. a Benedikta XV., souhlasný s odpovědí posv. apoštolské Poenitenciáře ze dne 1. března 1918, uveřejněnou v Acta Ap. Sedis 1. dubna 1918.

Obraz nebo soška Srdce Ježíšova jest připravena na stolku uprostřed květin a svíc. Členové rodiny a přátelé jsou tu shromážděni. Po ruce jest svěcená voda, nebo kněz si přinese kropáček. Kněz se oblékne do rochety a vezme bílou štolu. Před obřadem mohou přítomní zazpívati píseň Srdce Páně. Kněz posvěti obraz touto formulí:

Adjutorium nostrum in nomine Domini, qui fecit coelum et terram. — Dominus vobiscum, et cum spi- ritu tuo.

Oremus: Omnipotens sempiterne Deus, qui Sanctorum tuorum imagines pingi non reprobas, ut quoties illas

oculis corporis intuemur, toties eorum actus et sanctitatem ad imitandum memoriae oculis meditemur; hanc, quaesumus, imaginem in honorem et memoriam Sacratissimi Cordis Unigeniti Filii tui Domini Nostri Jesu Christi adaptatam, bene † dicere et sancti † ficare digneris et praesta, ut quicumque coram illa Cor Sacratissimi Unigeniti Filii tui suppliciter colere et honorare studuerit, illius meritiis et obtentu, a te gratiam in praesenti et aeternam gloriam obtineat in futurum. Per Christum Dominum nostrum. Amen. (Pokropí obraz svěřenou vodou.)

Kněz (za pomoci rodiny) zavěsí obraz na určené, čestné místo. Poté všichni stojíce modlí se hlasitě Věřím v Boha. Potom promluví kněz o významu intronisace. Na to přítomní členové rodiny s knězem pokleknou, kněz předříkává, a oni říkají po něm zásvětnou modlitbu.

Zásvětná modlitba rodin.

(Schválená papežem Piem X. dne 19. května 1908.)

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, tys projevilo svaté Markétě Marii přání vládnouti nad rodinami křesťanskými. My tedy dnes přicházíme, abychom prohlásili tvou neobmezenou vládu nad rodinou naší. Od nynějška chceme žítí životem tvým, chceme v srdci svém pěstovati ctnosti, za které jsi přislíbilo pokoj už v tomto životě, chceme se bedlivě varovati ducha světského, který ty zavrhuješ. Vládni nad naším rozumem prostotou naší víry, vládni nad naším srdcem láskou bez výhrady, kterou srdce naše bude planouti pro tebe, a jejíž plamen budeme živiti častým svatým přijímáním. Božské Srdce, předsedej našim schůzkám, žehnej našim podnikům duchovním i časným, zaplašuj naše starosti, posvěcuj naše radosti, zmírňuj naše útrapy. Kdyby tě však přece někdo z nás zarmoutil, připomeň mu, ó Srdce Ježíšovo, že jsi kajícímu hříšníkovi dobrotivé a milosrdné. Až pak uhodí hodina rozloučení, až přijde smrt a naplní nás zármutkem,

podrobíme se tvým věčným úradkům všichni, jak odcházející, tak i pozůstalí. Budeme se těšiti myšlenkou, že nastane den, kdy celá rodina, v nebi zase spojená, bude moci na věky chváliti tvou slávu a tvá dobrodiní. Kéž neposkvrněné Srdce Panny Marie a slavný patriarcha svatý Josef přednesou ti toto zasvěcení a nám je připomínají po všechny dni našeho života! Budiž velebeno Srdce Ježíšovo, Srdce našeho krále a Otce!

Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci . . . za nepřítomné členy rodiny; Otčenáš, Zdrávas, Odpočinutí . . . za zemřelé členy rodiny. Jsou-li v rodině malé dítky, mohou se ještě zvláště zasvětit službě Srdce Páně. Zde možno opět zazpívati píseň Ježíši, králi . . . nebo se pomodliti některou modlitbu, na př. modlitbu P. Matouše pro zasvěcování rodin a pod. Potom se všichni pomodlí Poděkování.

Poděkování rodiny Božskému Srdci Páně.

Sláva a čest budiž Božskému Srdci Ježíšovu, které nám prokázalo tak veliké milosrdenství. Z tolika tisíc nás Božské Srdce vyvolilo za dědice své lásky. Náš příbytek stal se dnes svatyní smíru za nevděk tolika lidí! Ó Božské Srdce Ježíšovo, jak nezaslouženého štěstí učinilo jsi nás účastnými, že tebe jako Pána a Ochránce své rodiny smíme pozdravovati. V nejhlubší úctě se ti klaníme, tobě děkujeme, že chceš mezi námi přebývati a s námi se sdíleti o všechny naše úzkosti a starosti, o všechny radosti a strasti. Nejsme hodni, abys k nám zavítal, avšak zůstaň přece s námi, ó Pane, a učiň nás všechny vroucími ctiteli tvého Božského Srdce. Zasvěcujeme a odevzdáváme se ti se vší důvěrou a oddaností, ó Božský Spasiteli, a prosíme tě o tvé svaté požehnání pro všechny své práce a zaměstnání. Kéž tento dům jest ti příbytkem tak milým a drahým jako ti byl v Bethanii dům Marie a Marty, kam jsi rád vždy zavítal. Poroučíme ti, ó Srdce Ježíšovo, všechny své záležitosti a prosíme tě o útěchu a sílu v utrpení a pokušení. Ale obzvláště ti poroučíme ony duše, které nám

smrt odňala. Zůstaň s námi, ó Pane, a buď nám pomocí v bouřích tohoto života. Vzdal od nás noc nevěry a nesvornosti! Dej, abychom ti sloužili v pracovitosti, čistotě a lásce! Buď velebeno a milováno, ctěno a slaveno v tomto domě nejsvětější Srdce Ježíšovo nyní i na věky. Amen.

K Neposkvrněnému Srdci Panny Marie modlí se: Zdrávas Královno . . . Pak se přidají prosby:

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi!
(Třikráte.)

Neposkvrněné Srdce Mariino, oroduj za nás!

Svatý Josefe, oroduj za nás!

Svatá Markéto Marie, oroduj za nás!

Velebeno budiž nejsvětější Srdce Ježíšovo po všechny věky věkův! Amen.

Kněz udělí všem přítomným požehnání slovy:

Požehnání všemohoucího Boha † Otce, † Syna † i Ducha Svatého sestup na vás a zůstaň vždycky s vámi. Amen.

Ihned podepiší členové rodiny a kněz osvědčení čili intronisační lístek, který pak kněz zašle Národnímu sekretariátu Intronisace Srdce Páně do Prahy.

Tyto intronisační listky zasílá Národní sekretariát v Praze všem sekretariátům diecésním i místním, farním. Jméno rodiny takto zasvěcené intronisaci Srdci Páně se zapíše v Praze do Zlaté knihy; rodina pak obdrží zvláštní diplom o zápisu ve Zlaté knize. — K vůli jednotě celého díla obstarává Zlatou knihu, diplomky, seznamy diecéšní i farní a intronisační listky jedině Národní sekretariát v Praze.

Obřad zasvěcení farnosti Srdci Páně.

Obraz nebo socha Srdce Ježíšova jest připravena v kostele buď již na svém určeném místě (oltáři neb podstavci) nebo na malém stolku nebo oltáři, ozdobeném květinami a světlý. Den zasvěcení jest volen slavný, památný. Celá osada se připraví třídní pobožností, v den zasvěcení přistoupí osadníci ke sv. přijímání. Pozvou se přátelé i ze sousedních osad. Dostaví se spolky a bratrstva s prapory a odznaky, četné družičky a Tarsiciové s odznaky. Kněz posvěti sochu jako v rodině.

Nyní nese se socha ve slavném průvodu za zpěvů nebo modliteb osadou nebo kolem kostela a po průvodu se postaví na své určené místo v kostele, na trůn, ozdobený květy a světly. Nemůže-li se socha nésti v průvodu a jest již upevněna na svém místě, koná se průvod před obřadem posvěcení. Poté vystoupí kněz na kazatelnu a káže o významu zasvěcení. Po kázání povstane věřící lid a spolu s knězem se hlasitě modlí „**Věřím v Boha**“. Pak kratince vyzve kněz lid, aby poklekl a zasvětil se Ježiši modlitbou, kterou kněz na kazatelně mu předřikává, lid hlasitě za knězem ji opakuje.

Zásvětná modlitba farnosti Srdci Páně.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, tys projevilo sv. Markétě Marii přání, kralovati nad křesťanskou společností kněz a věřících. My tedy dnes přicházíme, abychom se odevzdali cele tvé službě slavnostním zasvěcením a abychom prohlásili tvou neobmezenou vládu nad naší duchovní rodinou farnosti v . . .

Od nynějška chceme žít životem tvým, chceme v srdci svém pěstovati ctnosti, za něž jsi přislíbilo pokoj už v tomto životě, chceme se bedlivě varovati ducha světského, jejž ty zavrhuješ. Vládni nad naším rozumem prostotou naší víry, vládni nad naším srdcem láskou bez výhrady, kterou srdce naše bude planouti pro tebe, a jejíž plamen budeme živiti častým svatým přijímáním.

Božský Pastýři duší, předsedej našim shromážděním, žehnej našim duchovním snahám a podnikům v naší farnosti. Kéž všichni věřící této farnosti tebe poznají, slyší tvůj hlas a jsou mezi sebou jednotni!

Zachovej a rozmnožuj v nás víru naději a hlavně lásku! Posvěcuj naše duše, vtiskni jim lásku k tvým svatým příkázáním. Buď naším vůdcem na nebezpečných cestách tohoto světa, naší útěchou v bolestech, naším útočištěm v pronásledování a našim obráncem proti branám pekelným.

Především pak, o dobrý Pastýři, jenž jsi dal život svůj za ovce své, zapřisaháme tě pro drahocennou krev,

kteřou jsi prolil za nás, vlij svou lásku tak hluboko v naše srdce, abychom nikdy nemohli ani tě urážeti, ani na tebe zapomínati, ani se od tebe odloučiti!

Když tě budeme milovat, tobě sloužit a tebe oslavovat na tomto světě, dej, abychom se všichni shledali, zase spojeni v nebi, kde bude jen jediný Pastýř a jediný ovčinec, abychom tam v tobě a skrze tebe na věky milovali Otce, Syna a Ducha sv.

Kéž neposkvřněné srdce Panny Marie a slavný patriarcha sv. Josef přednesou ti toto zasvěcení a nám je připomínají po všechny dni našeho života!

Budiž velebeno Srdce Ježíšovo, Srdce našeho Krále a Otce!

Kněz krátce připomene, že nyní stává se Srdce Páně králem a středem všech osadníků a všech sdružení; proto zde mohou pozdraviti Srdce Ježíšovo básněmi a zpěvem zástupci dětí, mládeže, bratrstev, družin a j. — Poté vyzve intronisující kněz přítomné, aby se pomodlili hlasitě za své drahé nepřítomné a za své zemřelé Otce náš a Zdravas. — Následuje:

Modlitba proseb a díků.

Sláva a čest budiž božskému Srdci Ježíšovu za ne-skonalé milosrdenství, jež prokázalo šťastným věřícím farnosti v Z tolika jiných nás božské Srdce vyvolilo za dědice své lásky a náš chrám za svatyni smíru za nevděk tolika lidí.

Pane Ježíši, jaké nezasloužené cti se dostalo tvému věrnému lidu, že tebe vidí předsedati našemu zbožnému shromáždění věrných ctitelů tvého božského Srdce. V nejhlubší pokoře se ti klaníme, tobě děkujeme, že chceš v tomto chrámu přebývati a s námi se sdíleti o všechny naše úzkosti, radosti i naděje. Nejsme ovšem hodni, abychom se těšili z tvé láskyplné přítomnosti ve Svátosti oltářní, avšak ty jsi pravil v dobrotě svého nejsvětějšího Srdce: Radost má jest býti se syny lidskými! A naše duše, prahnoucí po tobě, našly v ráně

tvého boku, o dobrý Ježíši, vody živé, tryskající do života věčného.

Přicházíme tedy se vši pokorou a důvěrou, abychom se ti cele odevzdali, který jsi život věčný. Nauč nás, o nej-světější Srdce, poznávati tvou něžnou lásku objímající celý svět, vždyť máme neodolatelnou touhu tebe milovati a tvou lásku šířiti.

Kéž tento chrám je ti místem tak milým, jako ti byla Bethanie, kde bys mohl nalézt pokoj u milujících duší, které si vyvolily nejlepší stránku v blažené důvěrnosti tvého Srdce.

Ty, Ježíši, dávno jsi prohlásil: Zůstaňte v lásce mé a milujte se, jako já jsem miloval vás. Ano, Pane, kéž žijeme zde bratrsky, tvou láskou a tvým společenským životem. My pak prohlašujeme tě svým králem, vždyť nechceme jiného než tebe.

Budiž velebeno a milováno, ctěno a slaveno v této farnosti v vítězné Srdce Ježíšovo nyní i na věky. Amen.

Po této modlitbě může se zazpívati píseň mariánská a po ní společně všichni pozdravují Pannu Marii „**Zdravas královno**“. Nyní je sv. požehnání se Sanctissimem.

Po slavnosti se zašle **intronisační lístek** sekretariátu do Prahy.

Obřad Intronisace Srdce Páně ve školách, v pensionátech, ve sdružení mládeže a pod.

Po posvěcení se obraz Srdce Páně zavěsí na čestné místo. Všichni se pomodlí „*Věřím v Boha*“. Intronisující kněz ve vhodné promluvě vysvětlí význam obřadu a povzbudí přítomné k něžné úctě a lásce Srdce Páně. Potom kněz předříkává a přítomní po něm opakují.

Zásvětná modlitba mládeže.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, tys projevilo svaté Markétě Marii přání vládnouti nad celým světem. I my dnes přicházíme, abychom prohlásili tvou neobmezenou vládu

nad Sdružením naším. Od nynějška chceme žiti životem tvým, chceme v srdci svém pěstovati ctnosti, našemu věku přiměřené; chceme se bedlivě varovati ducha beznáboženských sdružení, kde se o tebe nestarají nebo tě urážejí.

Vládni nad naším rozumem prostotou naší víry, vládni nad naším srdcem láskou bez výhrady, kterou srdce naše bude planouti pro tebe a jejíž plamen budeme udržovati častým svatým přijímáním. Božské Srdce, předsedej našim schůzkám, žehnej našim podnikům duchovním i časným, zaplašuj naše starosti, posvěcuj naše radosti, zmírňuj naše útrapy. Kdyby tě však přece někdo z nás zarmoutil, připomeň mu, ó Srdce Ježíšovo, že jsi kajícímu hříšníkovu dobrotivé a milosrdné. Až pak ukončíme svoji výchovu, až nebudeme míti vůdců, kteří nás vedou všelikým nebezpečím zkaženého světa, chceme povždy kráčet cestou tvých přikázání. Slibuje ti to, ó Ježíši, se vší vážností své duše.

Kéž Neposkvrněné Srdce Panny Marie a slavný patriarcha sv. Josef přednesou ti toto zasvěcení a nám je připomínají po všechny dny našeho života!

Budiž velebeno Srdce Ježíšovo, Srdce našeho Krále a Otce.

Otčenáš, Zdravas za nepřítomné členy. Otčenáš, Zdravas za členy zemřelé. Zde možno zazpívatí, přednésti přání a pod. Potom se modlí všichni společně :

Poděkování Božskému Srdci Páně.

Sláva a čest budiž božskému Srdci Ježíšovu, jež našemu Sdružení prokázalo tak veliké milosrdenství. Z tolika tisíc vyvolilo si božské Srdce nás katolickou mládež, za dědice své lásky, a naši místnost za svatyni smíru za nevděk tolika lidí!

Ó božské Srdce Ježíšovo, jak nezaslouženého štěstí učinilo jsi nás účastnými, že smíme tě považovati za ochránce svých prací. V nejhlubší úctě se ti klaníme a

tobě děkujeme — že mezi námi přebýváš a s námi se sdílíš o všechny naše námahy, všechny radosti i starosti naše. Nejsme hodni, abys zavítal pod prostou střechu domu našeho, ale ty sám ujistil jsi nás svojí láskou, když zjevil jsi své nejsv. Srdce. Ó, dobrý Ježíši, duše naše prahnoucí po tobě, našly již v ráně tvého boku prameny vody živé vytryskující do života věčného. Proto zasvěcujeme a odevzdáváme se ti se vší důvěrou a oddaností ó božský Spasiteli a prosíme tě o tvé svaté požehnání pro všechny své práce a zaměstnání. Zůstaň s námi ó Srdce nejsvětější, neboť cítíme neodolatelnou potřebu milovati tebe. Kéž je ti Sdružení naše útlukem tak milým jako ti byla kdysi Bethanie, kde bys odpočinul si u duší tě milujících, které nejlepší stránku vyvolily v sladké důvěrnosti tvého Srdce. O milovaný Spasiteli, kéž bys našel ve svém vyhnanství, ku kterému tě tvoji nepřátelé odsoudili, u nás útočiště, tak prosté, ale pohostinné, jako kdysi v Egyptě.

Poručíme ti, ó Srdce Ježíšovo, všechny své záležitosti, a prosíme tě, abys byl naším milovaným králem, abychom pod žezlem tvým tebe lépe poznávali, více tě milovali a naše mladá srdce tvým přáním přizpůsobovali.

Pojď tedy k nám, Pane Ježíši, pojď, vždyť u nás tak jako v Nazaretu něžně se miluje Panna Maria, tato sladká Matka, kterou jsi nám dal. Dle příkladu tvého a díky tvé ochraně chceme i my prospívat moudrostí, věkem a milostí u Boha i u lidí. Zůstaň s námi, který mládež tak miluješ, ochraňuj nás před nástrahami a přeludy světa. Chceme se držeti jenom tebe, neboť ty jsi cesta, pravda a život. Ó, Ježíši, kéž bychom uslyšeli i my tvá slova zašlých dob: Dnes musím zůstat v domě tvém! Zůstaň s námi ó Pane a buď nám pomocí v bouřích tohoto života. Vzdal od nás noc nevěry a nesvornosti, dej, abychom ti sloužili v pracovitosti, čistotě a lásce! Buď velebeno a milováno, ctěno a slaveno

v našem Sdružení nejsv. Srdce Ježíšovo, nyní i na věky. Amen.

K Neposkvrněnému Srdci Panny Marie modlí se: **Zdravas Královno** Pak se přidají prosby: Nejsv. Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi! (Třikráte.) Neposkvrněné Srdce Mariino, oroduj za nás! Svatý Josefe, oroduj za nás! Svatá Markéto Marie, oroduj za nás! Velebeno budiž nejsv. Srdce Ježíšovo po všechny věky věkův! Amen. Kněz udělí požehnání přítomným.

Hned napíše se intronisací listek dvojmo a jeden se zašle Národnímu sekretariátu Intronisace Srdce Páně v Praze.

Odpustky.

1. Odpustky 7 let a 7 kvadragen všem členům rodiny, kteří jsou přítomni rodinnému zasvěcení aspoň se srdcem zkroušeným.

2. Plnomocné odpustky těm členům rodiny, kteří při tom přijmou sv. svátostí a pomodlí se na úmysl sv. Otce v chrámě nebo veřejné kapli.

3. Odpustky 300 dní jednou za rok v den obnovy zasvěcení před obrazem Srdce Páně.

4. Plnomocné odpustky v týž den obnovy těm, kdož přijmou sv. svátosti, obnoví zasvěcení, navštíví chrám nebo veřejnou kapli a pomodlí se na úmysl Sv. Otce.

(Odpustky ty byly uděleny papežem Benediktem XV. dne 27. dubna 1915 a rozmnoženy 1. března 1918. K získání odpustků je třeba, 1. aby se zasvěcení stalo doma v rodině, nikoli v kostele; 2. aby byl obraz posvěcen knězem; 3. aby kněz sám, je-li jeho přítomnost možná, zavěsil obraz na čestném místě v příbytku; 4. aby se při zasvěcení užilo zásvětné modlitby církevně schválené dne 19. května 1908.)

Přislíbení rodiny,

učiněné v den Intronisace Srdce Páně, aby v rodině byl posílněn život křesťanský královstvím Srdce Páně.

My, rodina uznáváme dnes za Krále a Pána svého Božské Srdce Páně a zavazujeme se s pomocí

milosti boží vésti život úplně křesťanský, věrně zachovávatí přikázání Boží i církevní, zvláště:

1. budeme choditi na mši sv. v neděli a v závazné svátky, budeme zachovávatí nedělní odpočinek od práce, a to my sami i ti, kdo jsou nám svěřeni, vyjma případy nutnosti;

2. budeme zachovávatí půst páteční, čtyřicetidenní a kvatembrový a stále dbáti zákonů křesťanské střidmosti;

3. budeme šetřiti svatých práv křesťanského manželství, budeme děti křesťansky vychovávatí a při tom jim předcházeti vlastním dobrým příkladem; budeme se vystříhati všeho, co poskvřňuje čistotu, ať je to moda, tanec, divadlo nebo knihy;

4. ochotně se podrobíme vůli svatého Otce, zástupce Ježíše Krista, budeme prokazovati úctu a poslušnost biskupům, farářům a kněžím.

5. Modlitbu večerní se budeme modlívati společně před obrazem Srdce Páně, budeme choditi často k sv. přijímání, a abychom vyhověli přání Pána Ježíše, vyslovenému k sv. Markétě Marii, budeme se snažiti, aby každý první pátek v měsíci aspoň jeden člen rodiny chodil k sv. přijímání a rovněž možno-li vykonal pobožnost Svaté hodiny. Kdyby nebylo možná jíti k sv. přijímání první pátek v měsíci, nahradili bychom to sv. přijímáním v neděli.

6. Svátek Srdce Páně bude slaven v naší rodině každý rok jako slavnost rodinná; učiníme ten den svátkem Kralování Ježíše Krista.

Rovněž se budeme snažiti, abychom se v ničem neprohřešili lásce k bližnímu, abychom bojovali proti sobectví, přepychu, proti změkčilosti ve výchově a v mravech, proti tomu, co odporuje evangeliu, budeme se snažiti vrátit se k duchu odříkání a oběti, jehož žádá

život křesťanský, rozjímající o životě Ježíše Krista a o zásadách evangelia, abychom s nimi uvedli život svůj ve shodu.

Denní obnova zasvěcení.

(Modlí se po večerní modlitbě.)

Nejsladší Spasiteli, u nohou tvých pokorně klečíce obnovujeme zasvěcení své tvému Božskému Srdci. Budiž stále našim králem, zcela a úplně důvěřujeme v tebe. Tvůj duch pronikejž naše myšlenky a žádosti, naše řeči i skutky. Žehnej našim podnikům, buď účasten našich radostí i strastí a našich prací. Uděl nám, abychom tě vždy lépe poznávali, tebe více milovali a neúnavně tobě sloužili. Kéž zaznívá po celém světě jediný hlas: Budiž milováno, ctěno a slaveno vždy a všude vítězné Srdce Ježíšovo. Amen.

(Odp. 300 dní.)

B) Zbožné sdružení sociálního Království Srdce Páně v rodinách křesťanských.

Druhé části tohoto díla, a to jistě hlavní, totiž *sociálnímu a skutečnému Království Srdce Páně* dostalo se určité organizace teprve značně později, totiž ve „*Zbožném sdružení sociálního Království Srdce Páně v rodinách křesťanských.*“ Účelem tohoto sdružení podle stanov jest: „*šířiti známost Ježíše Krista a znovu zaváděti jeho práva do rodiny a do společnosti.*“ K tomu konci shromažďuje ve farním kostele nebo v nějaké řádové kapli *rodiny, které už doma provedly intronisaci Srdce Páně.* Tam pracuje Sdružení to za hojného požehnání Církve, která mu poskytuje kanonické zřízení, o vzrůstu účinků intronisace u svých členů. Měsíčními a ročními schůzemi, opěťovanými promluvami a povzbuzeními, slavením svátků církevních, zvláště svátku Božského Srdce Páně, zajišťuje sdruženým

rodinám nadpřirozenou pomoc a milosti potřebné k zřízení *stálého trvání* Království Srdce Páně.

Kdo si přečte ve stanovách články, jednající o běžných povinnostech a doporučovaných úkonech, pozná hlavní prostředky, jichž toto sdružení užívá.

Svatý Otec udělil tomuto sdružení požehnání dne 12. května 1917 vzácným vlastnoručním listem, zaslaným P. Matoušovi, jak dříve bylo uvedeno.

Po zřejmém povzbuzení sv. Otce nové Sdružení rychle se šířilo, jsouc všude s velikou přízní vítáno diecésními biskupy.

U místního biskupa se podá žádost o zřízení toho Sdružení zvláštním dekretem v určitém kostele nebo kapli. Svolí-li biskup, svolají se ve stanovený den v tom kostele nebo v té kapli *rodiny*, pokud možno, *které už doma provedly nastolení Srdce Páně*. Promluví se několik případných slov a přečte se dekret o právoplatné zřízení.

Jestliže diecésní biskup dovolí, je potom požehnání, při němž se obnoví *zasvěcení Srdci Páně*. Pak se запиší do seznamu toho sdružení jména rodin, které do něho chtějí vstoupiti a učiní se zápis o té slavnosti. Dekret zřizovací se dá zarámovati a pověsí se v kostele nebo v sakristii.¹⁾

¹⁾ Stanovy a modlitby tohoto Sdružení jsou vydány ve zvláštní brožůře. Budoucí úřední výnosy nebo modlitby církevně schválené poznamenáme si zde, proto zůstává tu několik stránek prázdných.

O B S A H:

	Str.
Zaslíbení Pána našeho Ježíše Krista sv. Markétě Marii . . .	3
Apoštolské požehnání papeže Pia X.	4
List papeže Benedikta XV. P. Mateovi	5
List kardinála L. Billota T. J.	8
Úryvek z Acta Pontificia	15
Papežská požehnání	15
List papeže Pia XI. o odpustcích pro 5 pátků	17
List kard. van Rossuma C. SS. R.	19
List papeže Pia XI. P. Mateovi	21
Dopis P. Mateo sekretariátům v Československu	22

INTRONISACE NEJSV. SRDCE JEŽÍŠOVA V PŘÍBYTCÍCH

Úvodní část	24
-----------------------	----

Hlava I. Povaha Intronisace:

Článek I. Základy tohoto zbožného díla . . .	24
I. Království Ježíše Krista	25
II. Království Božského Srdce Páně	27
III. Království zneuznané	28
IV. Království znova uznané a obnovené	30
V. Království, jehož si žádá Srdce Páně	31
VI. Závěry	33
Článek II. Historický vývoj	35
1. Svatá Markéta Marie Alacoque	35
2. Zasvěcení rodin	36
3. Intronisace	37
4. Začátky	38
5. Rozšíření	38
Článek III. Výsledky	40
1. Biskupská schválení	40
2. Sekretariáty	40
3. Zbožné sdružení	41
4. Rodiny získané	41
5. Nebeské milosti	41

Hlava II. Duch Intronisace:	Str.
Článek I. Láska	42
Článek II. Náhrada	43
Článek III. Apoštolát	46
Hlava III. Praktické uskutečnění.	
Článek I. Sekretariáty	48
Přehled důležitějších sekretariátů Intronisace:	
1. Generální ředitelství	49
2. Mezinárodní sekretariáty	49
3. Národní sekretariáty	49
4. Sekretariáty v Československu	50
Článek II. Všeobecné pokyny	51
1. Výroční slavnost	51
2. Zvláštní projevy úcty	51
Článek III. Jak dílo šířiti?	52
Článek IV. Obřad	53
a) Vnější slavnost Intronisace Srdce Páně	53
b) Den Intronisace Srdce Páně	54
Obřad Intronisace B. Srdce Páně v rodinách	55
Obřad zasvěcení farnosti Srdci Páně	58
Obřad Intronisace Srdce Páně ve školách, v pensionátech, ve Sdružení mládeže a pod	61
Odpustky	64
Přislíbení rodiny	64
Denní obnova zasvěcení	66
Zbožné sdružení sociálního království Srdce Páně	66

